

KOMMUNISTISK POLITIK

150.000 protesterede mod G8 topmødet i Genova

I er G8 - Vi er 6.000.000.000

Nr. 16

5. årg.

2001

**4. august -
17. august**

Støttepris 10 kr.

TEMA: G8 I GENOVA

G8 uden løsninger s. 2 ● En uge med massefyringer s. 3 ● Frifundet for attentat s. 4 ●
Privatisering i DK og verden s. 5 ● Der er noget råddent i Svenborg s. 6 ●
Glistrup genopstår s. 6 ● Mursten og boligkø s. 7 ● Fedterøvstillæg s. 8 ●
I er G8 - vi er 6 mia. s. 10 ● Globaliseringens krise s. 11 ●
G8: Blod på hænderne s. 12 ● Politioverfald s. 14 ● Protester i Italien s. 15 ●
Våbenhvile i Nepal s. 16 ● Coca Cola: Dødspatrujer s. 17 ●
Movement med stil s. 18 ● Nepalesiske perspektiver s. 19 ● Debat s. 23 ●
Kræv din ret - det er din pligt s. 24

G-8 uden løsninger

KOMMUNISTISK POLITIK

G-8 repræsenterer ikke blot de syv rigeste lande samt Rusland. Den europæiske Union er også med. Topmødet i Genova var det 27. for det såkaldte G6 og G7, bestående af USA, Canada, Japan, UK, Tyskland, Frankrig og Italien. Denne kreds er for længst blevet udvidet med EU og Rusland.

Beslutninger og erklæringer fra G8-mødet er derfor også bindende for EU-landene, deriblandt Danmark - og ansvaret for dem falder også tilbage på regeringer i de lande, der ikke er med.

Hvordan end det er skruet sammen: G8 er de rige landes klub mod det store flertal af verdens folk og lande. Og det er en klub, der samledes i en situation, hvor den økonomiske verdenskrise, der brød ud i slutningen af 1997 forstærkes og er brudt igennem i den rige verden: Japan er i dyb recession, i USA udvikler den sig og i EU er den på trapperne. I den situation findes der ikke en fælles plan for overvindelse af krisen - tværtimod søger hvert land (eller blok) sine egne udveje på de andres og folkenes bekostning.

Begge dele fremgår af den økonomiske udtalelse fra topmødet, som er blottet for kraftige initiativer. Den undlader tilmed at se den økonomiske verdenskrise i øjnene, når den siger:

'Vi, stats- og regeringslederne fra G7-landene og repræsentanterne for Den europæiske Union, mødtes i dag i Genova for at behandle de nuværende udfordringer i de makroøkonomiske tendenser i verden og styrke bestræbelserne for at fremme vækst og stabilitet og forbedre det internationale finanssystems effektivitet.

Mens den globale økonomi er blevet langsommere end ventet i det seneste år, lægger en sund økonomisk politik og sunde grundtræk en solid basis for stærkere vækst. Vi vil stadig være på vagt og fremsynede ved om nødvendigt at gennemføre skridt, der kan sikre at vore økonomier bevæger sig mod et mere holdbart vækstmønster i overensstemmelse med deres potentiale. Vi forpligter os til at følge en politik, som vil bidrage til den globale vækst ved at fremme en stærk produktivitetsvækst i et sundt makroøkonomisk miljø gennem strukturreformer, fri handel og styrket økonomisk samarbejde'.

Og dermed en ny lovsang til fortsættelsen af den neolibérale politik og dens ødelæggende konsekvenser, som arbejderne, folkene og ungdommen over hele verden har rejst sig imod.

Helt initiativløst var topmødet nu ikke: det annoncerer en 'ny handelsrunde', skridt til at øge det internationale finanssystems stabilitet og en særlig plan for at 'sikre at de fattigste lande ikke sækker agterud'.

Det mest konkrete skridt er gennemførelsen af en ny global handelsrunde på WTOs fjerde ministerkonference i Doha, Qatar i november i år: 'At åbne markederne globalt og styrke WTO som kernen i det multilaterale handelssystem er ... et økonomisk imperativ', hedder det. Satsningen på WTO betyder Kinas inddragelse og en fortsættelse af forhandlingerne om Ruslands optagelse.

Med hensyn til ulandenes gæld og udvikling fortsatte topmødet den fastlagte vej gennem styrkelse af IMF og de regionale udviklingsbanker, hvis lånebetingelser ledsages af krav om asociale budgetter på folkenes bekostning, og som har været mål for store protester i de forskellige verdensdele.

G8-topmødets recept for fremgang og overvindelse af fattigdommen har været afprøvet, uden held - men har tværtimod ført til øget elendighed.

Nu ordineres mere af den samme medicin!

Demonstrationerne og protesterne i Genova viste, at det ikke blot er berettiget at tale om en verdensøkonomisk krise, men om en krise for selve den såkaldte globaliseringsproces. Folkene tror ikke længere på den nyliberale patentmedicin, på kapitalismens og imperialismens 'velsignelser' - og slet ikke på løfterne fra toppolitikerne - monopolernes og de multinationales marionetter.

Derfor har de med stadig mere drakoniske midler måtte beskytte sig mod deres egne og verdens folk, i luksuriøse befæstede pindsvinestillinger, betjent af et fascistoidt politi. Derfor er der brugt skydevåben ved de seneste topmøder. Derfor dræbes globaliseringsmodstandere.

Men globaliseringens politiske krise er også en krise for selve det system, som bærer den: imperialismen og kapitalismen.

Redaktionen 30. juli 2001

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
APK's Homepage:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.
År (26 nr.) 275 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 10. august 2001

En uge med mere end 100.000 fyringer

Den økonomiske verdenskrise uddybes. USA's økonomi er næsten gået i stå - og i den seneste uge har store selskaber annonceret nedlæggelsen af mere end 100.000 arbejdspladser på verdensplan.

Det er nogle af de kendsgerninger, der modbeviser den officielle beskrivelse af verdens økonomiske tilstand, som hyldes i et slør af falsk optimisme, som det f.eks. kom til udtryk i den officielle udtalelse fra G8-topmødet i Genua.

Alene i forrige uge blev der nedlagt mere end 100.000 arbejdspladser, i USA og Europa, men også i Latinamerika og på andre kontinenter.

Den seneste store amerikanske fyringsrunde kom, da Hewlett-Packard annoncerede nedlæggelse af 6000 arbejdspladser. De amerikanske massefyringer følges op af omfattende fyringer i Europa. I den seneste uge har store britiske, svenske og tyske virksomheder som Akzo-Nobel, Reuters, ABB og Ericsson afskediget i tusindvis af medarbejdere. Franske Alcatel melder, at det vil nedlægge 20.000 arbejdspladser i 2001.

Den amerikanske økonomi viste det svageste vækst for et enkelt kvartal i otte år, da tallene for april-juni blev offentliggjort. Væksten blev på 0.7 pct - kun kreditbaseret privatforbrug og en kraftig forøgelse af statsudgifterne forhindrede direkte minustal. Investeringstakten faldt til det laveste niveau siden 1982. Både den amerikanske eksport og import faldt, eksporten mest med næsten 10 pct. - en afspejling af den økonomiske svagheit uden for USA og en 'stærk' og dyr dollar, som yderligere uddyber krisen i den amerikanske produktion.

I Latinamerika gennemløber Argentina en akut krise, som karakteriseres som en 'økonomisk nedsmeltning', mens Brasilien og en række andre latinamerikanske økonomier

udviser stadig mere udprægede svagheitstegn.

Væksten i den engelske økonomi faldt i samme kvartal til 0,3 pct. fra 0,5 pct. i årets første. En krise i fremstillingsindustrien er her ved at brede sig til servicesektoren.

Det tyske IFO-indeks faldt til det laveste niveau i 5 år til 89,5 pct. - et tegn på den økonomiske krisesudbygning. Den tyske eksportbaserede økonomi er EU's største, og den er hårdt

ramt af fald i verdenshandelen og samtidig indenlandsk afmatning i forbrugerefterspørgslen - d.v.s. at folk ikke har råd til at købe, hvad der er produceret.

Hvad Danmark angår rammer tilbageslaget endnu ikke så hårdt - men det er ikke desto mindre særdeles mærkbart. Fyringsrunderne både i de multinationales danske afdelinger og i danske virksomheder begynder at manifestere sig. Samtidig råder den officielle optimisme endnu. Danmark vil slippe billigt, hedder det:

- Der er specielle grunde til, at Danmark ikke er ramt. Vi har ikke så mange konjunkturafhængige virksomheder. Vi eksporterer meget, men til forbrugere og ikke så meget til virk-

somheder. Det er industridelen, der er ramt af tilbageslag, mens forbrugsdelen kun er svagt påvirket. Det er forbrugerne, der er bolvækket mod nedturen, siger f.eks. seniorstrateg Jesper Skriver Frandsen, Nordea, til Jyllands-Posten.

Men de danske 'forbrugere' er et skrøbeligt bolværk at sætte sin lid til. For de fleste arbejdende har de sidste års formelle lønstigninger været beskedne, og for store grupper af folk, som f.eks. på overførselsindkomster, har der været tale om et direkte real-lønsfald. Også i Danmark tyder alt på en faldende 'efterspørgsel'.

Det er rigtigt, at den nuværende økonomiske krise i første omgang har ramt produktionen af produktionsmidler - d.v.s. til andre virksomheder og ikke til masseforbrug. Men nedgangen her vil nødvendigvis brede sig, selvom et stadig mere kreditbaseret forbrug et stykke tid kan opretholde en 'kunstig stor efterspørgsel'.

De multinationale selskaber og monopolerne håber at klare sig gennem krisen ved reduktioner af medarbejderantallet og rationaliseringer. Den helt store bølge af krak er indtil videre blevet undgået - men der er endnu langt til bunden af den nuværende verdenskrise - trods al daglig optimistisk mediepropaganda.

Overalt i verden er det de arbejdende, der skal betale den, i form af massefyringer, nedskæringer i lønninger og pensioner og regeringernes socialbudgetter. På internationalt plan vokser arbejdernes protester til stadighed med omfattende strejkeaktioner og protester, herunder stadig hyppigere generalstrejker, om end tidsbegrænsede til en enkelt eller et par dage, som i sidste uge i Argentina og Indien.

Globaliseringens krise og kapitalismens akutte økonomiske krise slår igennem samtidig - og hårdt.

Frifundet for attentat mod Bush: **Dømt for at gå med huer og handsker**

Man skal passe på, hvad man har i bagagen ved demonstrationer. I Sverige er huer og handsker ikke passende påklædning - og nok til at give hårde fængselsstraffe. Det har 7 danske demonstranter ved EU-topmødet i Gøteborg fået at føle. Uden egentlige beviser - huer og vanter og ren tilstedeværelse var nok til at få dem alle idømt 6 til 8 måneders fængsel, der skal afsønes i Danmark. En enkelt, der er under atten, anbragtes en måned på en institution.

Et vidneudsagn fra en politimand, der havde blandet sig som provokatør blandt demonstranterne, var 'fældende bevis'. Og fundet af elefanthuer og handsker var ifølge den svenske domstol nok til at vise, at de forberedte voldelige overfald på fredelige svenske politifolk. I mangel på reelt bevismateriale har den svenske domstol indført en ny retspraksis: det er tanken og provokatører, der tæller.

Med samme logik kan politiets udrustning med knipler og skydevåben tages som bevis på, at de vil sønderbanke demonstranter og skyde på må og få. Der er bare den forskel, at politiet rent faktisk anvendte deres våben i Gøteborg (og senere med dræbende virkning i Genova) - mens huer og

Gøteborg var alligevel ikke i fare for at blive sprængt i stumper og stykker under EU-topmødet. De 5 danskere der blev anholdt 'for at planlægge et attentat' er blevet pure frikendt!

handsker endnu aldrig har kunnet bruges til at påføre nogen livsfarlige kvæstelser.

Der findes rigeligt af filmet dokumentationsmateriale, som ikke bare viser det svenske politis brug af skydevåben - men også et vildt overmål af knipler, spark og kasteskyts mod demonstranterne.

Frifundet for attentat mod Bush

Fem andre danske aktivister blev i sidste uge til gengæld frifundet ved samme ret i Gøteborg. Det er de første frifindelser i serien af retssager, der har været præget af meget hårde domme. Før frifindelsen idømtes den hidtil hårdeste straf, da en 20-årig svensker fik 2 1/2 års fængsel for at være 'anfører for et voldeligt opløb'. To andre svenskere, en tysker og en englænder idømtes også lange fængselsdomme på mellem ni og femten måneder.

De fem danskere - to kvinder og tre mænd mellem 22 og 26 år - var tiltalt for planlægning af 'grov legemsbeskadigelse og hærværk' i forbindelse med topmødet. De blev anholdt før det gik i gang - og politi og de borgerlige medier lavede et meget stort nummer ud af det. Angiveligt ville de gennemføre et attentat på den amerikanske præsident Bush, de ville sprænge transformatorer i luften og drive megen anden terroristvirksomhed. Hele den side er sagen faldt ynkeligt sammen, for der var simpelthen intet kød på det ben - og de oprindelige sensationelle anklager og vilde politi- og medieløgne er da også

lige stille forsvundet.

Oprindeligt hed det sig, at de kunne se frem til straffe på mere end 10 års fængsel for terrorvirksomhed. Da sagen kom for retten krævede anklageren dem idømt halvandet års ubetinget fængsel hver. Men heller ikke det kom igennem.

På trods af danskernes benægtelser af at være autonome eller politisk organiseret mente anklageren Thomas Ahlstand at de var organiserede konspiratorer fra Antifascistisk Aktion AFA, som han betegnede som hovedmændene bag volden på topmødet i Gøteborg. Ifølge Ahlstand er AFA en 'sektlignende politisk gruppe', som 'udgør en trussel mod demokratiet':

'Man får indtryk af en religiøs organisation, der omskaber verdensbilledet efter egen opfattelse af rigtigt og forkert.'

De fem blev anholdt i en lejlighed i Gøteborg, som tilhørte en svensk kvinde. Politiet fandt ved ransgning såkaldte slangebomber (hjemmelavede kanonslag), smørsyre og nødblus. Danskerne har benægtet alt kendskab hertil - og retten fulgte forsvarernes påstand om at disse genstande sagtens kunne være anbragt af andre end de anklagede.

Danskerne blev ikke anholdt i forbindelse med uroligheder, og man fandt ikke mistænkelige påklædningsgenstande, de kunne dømmes for.

Ingen retsforfølges eller undersøges til gengæld for den gigantiske bagvas-kelse og løgn, som blev viderebragt til hele verden: at de planlagde attentat mod Bush.

- ko

Militæret skal kunne sættes ind

Efter topmødet i Gøteborg vil den svenske forsvarsledelse og politikere skrotte den nuværende lovgivning, der forhindrer, at militær sættes ind mod demonstranter. Den blev indført efter nedskydningen af 5 strejkende arbejdere i Ådalen i 1931, og siger at det er forbudt at anvende militær til politimæssige opgaver.

Nu foreslår forsvarsberedskabet, at samarbejdet mellem politi og militær forstærkes, fordi deres opgaver flettes stadig mere sammen - og at militært udstyr også kan anvendes af politiet.

Der skulle herske bred parlamentarisk enighed om forslaget.

Privatisering – Danmark og internationalt

Af Kaj Rudi Rasmussen

Når man hører diskussioner og omtale af privatiseringsproblematikken i Danmark kunne man få det indtryk, at der her er tale om et rent dansk og et Europæisk Unions fænomen.

Ved et nærmere kikk på privatiseringsfænomenet viser det sig, at privatisering og udlicitering ikke blot er et dansk eller europæisk, men er tiltag der tages overalt på kloden. I de sidste 15 år har der været afholdt regionale og internationale konferencer og alskens slags møder om mulighederne og midlerne for privatisering, altid under liberaliseringens banner. F. eks. i Australien, det tidligere Sovjet, Sydamerika, USA, Kina og EU er der holdt disse møder med deltagelse af højtstående repræsentanter for regeringer, erhvervsliv og undertiden repræsentanter for fagbevægelserne, hvor netop privatisering i forskellige afskygninger har været på dagsordenen, ofte som det eneste punkt. Privatisering og udlicitering af offentlig ejendom er bl.a. hovedkravene, som Verdensbanken, udviklingsbankerne og IMF stiller til de forskellige regeringer for at yde lån.

Nye områder for profit

Lenin konstaterede at verden allerede på hans tid var opdelt mellem monopolgrupperne. Siden da er den blevet nyopdelt på kryds og tværs med de stærke magters og monopolers økonomiske midler – og, når disse ikke har slået til, gennem deres militære magt og krige.

Da kapitalismen var ung havde den mange steder brug for staten til at investere i infrastruktur, f. eks. de kostelige jernbaner eller elektrificeringen af landene samt visse for samfundet nødvendige serviceydelser, i Danmark posten og andet. Til dels havde kapitalisterne ikke de nødvendige formuer, til dels var områderne på daværende tidspunkt ikke rentable nok. Men gennem de sidste mere end hundrede år har meget af dette ændret sig omfattende.

Monopolerne kræver stadig større profitter og kan ikke få deres hunger tilfredsstillet gennem de gamle 'tradi-

tionelle' metoder med at nyopdele verden og finde nye markeder og produkter, og søger derfor konstant efter nye områder hvor der kan skabes profit. De sidste tyve år har monopolerne derfor overalt på kloden kastet sig over de områder der før var forbeholdt staterne at administrere og som til dels var friholdt fra den almindelige monopolistiske konkurrence.

De internationale monopolers projekt

Men alt dette er ved at være fortid. Privatiseringen og udliciteringen, som vi her i Danmark kender den og som verdens folk også er udsat for i disse år, er de internationale monopolers projekt.

I dette perspektiv må vi se Den Europæiske Unions lovgivning og praktiske tiltag for at fremme hele privatiseringssagen. For at kunne konkurrere på det internationale marked er de europæiske monopolers naturligvis også nødt til at sikre sig maksimale profitter. Udover de direkte og kortsigtede profitter der kan opnås ved privatiseringer som vi så det ved salget af Combus eller ved A.P. Møllers råden over den danske olie er privatiseringen i Danmark tillige et led i afmonteringen af 'velfærdsstaten', som vi traditionelt kendte den, ligesom man gennem privatiserings- og udliciteringsbølgen har som mål at stække fagbevægelsens kampkraft og undergrave arbejderklassens rettigheder på et bredt plan.

Ideerne angående de private virksomheders sociale ansvar, som der har været så megen tale om, opfattede de fleste for nogle år siden på den måde at de store virksomheder skulle forpligte sig til at oprette dagsinstitutioner i tilknytning til arbejdspladserne, så medarbejderne littedes på deres fleksible arbejdsplads og derved blev mere stabile osv. Men i den virkelige verden dækker talen om det sociale ansvar over at koncernerne skal have fri adgang til at overtage offentlige opgaver og institutioner hvor de selv finder at det kan være profitabelt på kort eller længere sigt. Vi har jo allerede set

at så vigtige samfundsmæssige områder som eksempelvis børnepasning, sygepleje, tvangsaktivering og arbejdsformidling er givet i monopolernes vold på bekostning af flertallet af menneskenes velbefindende.

Hvor går grænsen for privatiseringer i Danmark?

Hvilke grænser er der da for hvilke samfundsvigtige områder de kapitalistiske koncerner kan overtage med den danske regerings og stats velsignelse? Ja, generelt kan der vel siges, at grænsen går der hvor der ikke generelt kan skabes gennemsnitlig profit eller der hvor der ikke umiddelbart kan skabes store formuer på samfundets bekostning, som vi f. eks. så det med salget af ComBus. Efter at små selvstændige vognmænd, kommunerne, amterne og staten igennem næsten et århundrede havde opbygget et landsomfattende net af busforbindelser, bliver alt dette gratis overgivet til et multinationalt selskab. Men her er allerede godsdelen blevet privatiseret. Vil vi i de kommende år se at også DSBs øvrige dele vil blive overgivet til nogle monopolkoncerner? Det er velkendt at der foreligger planer for at post Danmark om få år vil blive overgivet i koncernernes vold. Men hvad med energiforsyningen, bliver den ligeledes om få år underlagt det såkaldte private initiativ, så vi vil opleve situationer som i USA, hvor elforsyningen simpelthen bryder sammen i millionbyer, fordi de multinationale, der ejer elværkerne, ikke kan finde det profitabelt at tilgodese tilstrækkelig elproduktion til tider med spidsbelastning? Og hvad med drikkevandet i Danmark. Hvornår vil det blive underlagt det private initiativ, som vi ser at det er på vej på hele kontinenter som Afrika? Er der da ingen grænser for, hvad der i de kommende tiår vil blive underlagt de kapitalistiske koncerner? Generelt set er svaret nok nej.

Der er nok desværre ingen grænser.

Eller kun dem, der sættes af arbejderne og flertallets modstand.

Torsdag den 19. juni besatte ungdomsgruppen "Spand" i Svendborg et forladt hus i Møllergade i Svendborgs centrum tæt ved havnen for at understrege deres krav om et ungdomshus. Besættelsen varede frem til natten mellem lørdag og søndag. Allerede fredag blev de unge angrebet med røgbomber og maling, og angrebene kulminerede lørdag aften, efter at Havnefesten i Svendborg var slut. Da mødte omkring 100 hærgende bøller op og gik til angreb på den besatte ejendom bevæbnet med jernrør, brosten, mursten og røgbomber.

Politiet forholdt sig passivt under angrebet, der ikke kunne komme bag på dem. Tværtimod var de vidende om, at en række gamle kendinge af politiet var særdeles aktive.

Der er noget råddent i Svendborg

Dykker man blot lidt ned under overfladen, er det svært at forestille sig, at det ikke var den sorteste reaktion, der stod bag angrebet på husbesættelserne i Svendborg forrige weekend og fik lov til det.

En manufakturhandler fra Svendborg er ifølge Fyens Stiftstidende for tiden jublende lykkelig. Han er lykkelig over, at det lykkedes at sætte en flok af Svendborgs unge stærke mænd, nogle med voldsdomme og fængselsstraffe, op imod unge husbesættelser. Det, han kalder for "antiterrorkorpsset" havde været i aktion og jaget bz'erne ud af byen.

Husbesættelserne havde besat et hus i Møllergade, et hus, som havde stået tomt igennem snart et år. Med besættelsen ønskede de at understøtte kravet om et ungdomshus nu.

Mens hoben af fulde og skrigende bøller forsøgte at ryge bz'erne ud af bygningen med nødblus og brosten, forstod politiet i Svendborg at vende

det blinde øje til. En del af bz'erne flygtede væk fra bygningen og fra de angribende horder, som havde besluttet, at nu skulle disse "mærkeligt udseende" bz'ere have tæsk.

Da politiet endelig nåede frem, lykkedes det politiet at undgå at anholde en eneste af de angribende voldsmand. De, der blev anholdt, var alene husbesættelserne.

Med til drejebogen hører, at husbesættelserne skulle stå bag en påstået ildspåsættelse af en knallert ved nogle af overfaldsmændenes stamværtshus. Efter brandpåsættelsen skulle de mistænkelige gerningsmænd have været set forsvinde ind omkring det besatte hus.

Hvem andre end modstandere af husbesættelserne skulle have interesse i en sådan påstået handling?

Den var et nyttigt og vigtigt led i at mobilisere bredt blandt stamgæster og fulde havnefestdeltagere.

Netavisen 31. juli 2001

Glistrup aktør i Nyrup-regeringens valgbedrag

Det dybt reaktionære, indvandrerfjendske parti, Fremskridtspartiet med Mogens Glistrup i spidsen, afleverede d. 31. juli de godt 20.000 underskrifter til indenrigsministeriet, hvilket gør partiet opstillingsberettiget til det forestående folketingsvalg.

Den sidste tids toner fra Venstre og Det Konservative Folkeparti om vilje til et samarbejde med Glistrups kulsorte tropper, hvis altså Fremskridtspartiet kommer over spærregrensen på de 2 pct. og dermed bliver at finde på tinge efter valget, har Socialdemokratiet og SF ikke set sig sene til at forsøge at udnytte. SF's formand Holger K. Nielsen udtaler om den borgerlige vilje til et evt. samarbejde med Glistrup, at "de (V og K, red.) virker skamløse i jagten på magten".

Der er imidlertid ikke noget overraskende ved, at V og K som borgerskabets mest traditionelle partier "skamløst" bruger fremmedhaderen Glistrup, der ifølge Politiken Søndag (d. 29. juli) vil have et "muhammedanerfrit Danmark"

ved simpelthen at smide alle muslimer ud af landet i løbet af tre måneder, som parlamentarisk støtte, hvis det skulle vise sig nødvendigt. Skamløsheden, som Holger K. Nielsen beklager sig så svært over, er nemlig en helt integreret del af det borgerlige demokrati, hvor fordærvet valgflæsk er en fast ret på valgenes menukort.

Derimod må Glistrup ses som blot en af mange brikker i det store bedrag mod det danske folk, som alle Folketingets partier dagligt gør sig i bag Christiansborgs tykke mure, og i kraft af sine ekstremt menneskefjendske holdninger, som hele den "frie" presse er helt manisk efter at sende ud til befolkningen, bidrager han til, at fremmedhaderne og racisterne i Dansk Folkeparti kan rykke noget ud af skyggen som "det ekstreme højre" og for alvor blive "regeringsdueligt".

Det, der imidlertid er virkelig skamløst, er, at den socialdemokratisk-radikale, arbejderfjendske nedskæringsregering, støttet af Enhedslistens rød-grønne

og Holger K. Niensens folkesocialistiske ministeraspiranter, bl.a. ved hjælp af Glistrup forsøger at skræmme og true arbejderne, de arbejdsløse, pensionisterne, førtidspensionisterne og de uddannelsessøgende til at give Nyrup fire år mere med endnu mere EU-integration, endnu flere udliciteringer og privatiseringer, endnu mere udhulning af real-lønnen samtidig med et stadigt stigende arbejdstempo, endnu flere stramninger over for de arbejdsløse, endnu flere forringelser og ødelæggelse af den offentlige sektor, endnu højere huslejer osv. Det må derfor siges højt og tydeligt: Om statsministeren hedder Anders eller Poul til fornavn, har ingen som helst indflydelse på den overordnede økonomiske politik, for den er de to Rasmussen'er rørende enige om, nemlig den velkendte EU-politik til gavn for arbejdsgiverne og betalt af alle os andre. Det faktum diskvalificerer alle Folketingets partier, der støtter hver deres "præsidentkandidat" - Glistrup eller ej.

Melse

KOMMUNISTISK POLITIK

Sharon vil fordrive Arafat

Ariel Sharon har længe forberedt en storstilet invasion for at knuse de palæstinensiske myndigheder og fordrive Yassir Arafat. Det amerikanske CIA går ud fra, at der blot afventes den rette lejlighed, siger den amerikanske nyhedstjeneste UPI med henvisning til kilder i CIA.

Det er ikke et spørgsmål om en militær invasion i stor skala kommer, men blot hvornår. F.eks. efter det næste selvmordsangreb. CIA mener det blot er et spørgsmål om dage, og at den invasionen kan finde sted kort efter afslutningen af G8-topmødet. Formålet er en genbesættelse af Vestbredden og Gaza, eliminering af de palæstinensiske styrker og af de palæstinensiske myndigheder og ny eksilering af den palæstinensiske ledelse.

Ifølge samme nyhedsbureau skal Arafat allerede have ført drøftelser med Syrien om oprettelse af et eksilhovedkvarter dér.

Israel vurderer at tidspunktet er gunstigt at risikere og evt. vinde en stor krig mod en række arabiske lande.

Israel har i de seneste dage åbnet kontorer i en række storbyer, herunder New York, Los Angeles, Bangkok og Bombay samt en række europæiske hovedstæder til rekruttering af de 100.000 reservister, der befinder sig i udlandet. Der er foregået en forceret opbygning af israelske panserkræfter umiddelbart op til grænserne for de palæstinensiske territorier, og de israelske hospitaler har fået tilført ekstra forsyninger og er sat i højt beredskab.

Der er ingen grund til at tro på de officielle benægtelser fra Sharon-regeringen.

Netavisen 23.07.01

Netavisen

- det daglige tillæg til
Kommunistisk Politik

www.apk2000.dk

Når murstenene griner ad mig

- Du skal bare binde dem en historie på ærmet. Jeg kender én, som tog op på boligselskabets kontor og meddelte, at hun ikke forlod stedet, før hun havde fået en bolig. Inden de lukkede, var de blevet så træt af hende, at hun havde fået en ny lejlighed.

Så let er det at få en ny bolig – siges det. Rådene er mange fra de mange af mine bekendte og arbejdskammerater, som jeg har rådført mig med gennem de sidste par år for at få opfyldt mit ønske om en lejlighed. Det gennemgående i samtlige råd er, at man skal være fræk som fanden selv:

- Du skal lyve, så vandet det driver. Det bedste er, hvis du kan få dem til at tude over din urimelige situation. Hvis du har forbindelser, så brug dem. Skid på, at du springer andre over i køen – de andre gør nemlig det samme.

Og sådan fungerer det!

Hvis ikke man har forbindelserne i orden, så er man på herrers mark. Det siges at være godt at være i hans have; men det er afgjort ikke rart at være på hans mark!

Hvis du ikke har set et billede af én, som har rørt ved en anden, der kender en tredje, der er noget ved musikken, så har du lang – rigtig lang – vej til dit simple ønske.

Nu er det snart fire år siden, jeg var tvunget til at købe en ejerlejlighed, som siden er fordoblet i værdi – uden forbedringer. Min månedlige boligudgift er i samme periode steget fra 3.200 til 5.500 kroner netto – med varme, hvilket primært skyldes større ejendomsskatter (der er hæftet sammen med værdistigningen), grønne afgifter og pinsepakken. De sidste to årsager kan jeg takke Gud, SF og Enhedslisten for.

Stigningen har op til flere gange slugt mine lønstigninger, som ellers ikke ligger i den lave ende.

Så er det en ringe trøst at boligen

er blevet mere værd. Faktisk står murstenene hver dag, jeg kommer hjem og griner ad mig!

Derfor lod jeg mig skrive op i en række boligselskaber for et år siden. I det mest optimistiske selskab kunne jeg regne med omkring to års ventetid. Som tiden gik kunne jeg se på mit nummer på ventelisten, at der sandsynligvis ville gå 2½-3 år, hvilket jo i dagens Danmark er usædvanligt hurtigt. Langsomt oplevede jeg, at murstenenes latter med tiden aftog.

Siden opskrivningen har jeg ringet én gang om måneden til selskabet; - grædt mine salte tårer uden at blive rykket frem på listen af den grund:

- Lovgivningen forbyder os at stille nogle bedre end andre, lød udsagnet

fra den flinke administrator, hvilket jo for så vidt lød meget sympatisk.

Inden jeg gik på ferie var jeg nummer 1201 på listen. Da jeg to måneder efter kontaktede selskabet igen med en statistisk forventning skulle ligge omkring nummer 1140 fik jeg følgende besked:

- Du er nu nummer 1206!

Da jeg ikke kunne forstå, hvordan jeg kunne blive rykket ned på listen, fik jeg tre sange fra de varme lande. Jeg blev omstillet til lederen, der sang yderligere én sang for mig – uden jeg kunne forstå logikken.

Jeg forstod så meget, at jeg ikke har de samme forbindelser som andre har.

Da jeg kom hjem, var det ikke kun latteren, der igen modtog mig; - det var ligesom om, at væggene var begyndt at danse.

Da så TV-Avisen forkyndte, at regeringen ikke har tænkt sig at opskrive byggekvoterne de næste mange år, fik jeg et klaustrofobisk anfald.

Næste dag kunne jeg læse i avisen, at bolighajernes og spekulanternes kurs på obligationer var steget. Der er alligevel sammenhæng i tingene.

Reno

Fedterøvstillæggene skal styrkes

Kommunernes Landsforening lægger op til, at "Ny Løn"-puljen skal forøges på bekostning af grundlønnen. I foråret 2002 forhandles det endeligt på plads for omkring 850.000 offentligt ansatte. Kommunerne er delte om succesgraden af den fleksible løn, hvilket skyldes, at indkørfasen har været dyr, fordi de ansatte skulle lokkes til at stemme JA med særlige tillæg.

De indledende manøvrer omkring fornyelsen af overenskomsten for knap 900.000 offentligt ansatte er i fuld gang. Det centrale spørgsmål bliver "Ny Løn"-puljen, som blev indført i to tempi ved de sidste overenskomster i 1997 og -99. Ved disse overenskomster blev arbejdersiden lokket til at stemme ved hjælp af de såkaldte "Stem Ja"-tillæg, der omfattede en højere startløn, overgangssummer kombineret med forskellige tillæg. Kommunernes Landsforening (KL) fik dermed indført et afgørende nyt lønsystem ved hjælp af et par lunser, der nu ved de næste overenskomstfornyelser skal "betales tilbage". Til det formål er "Ny Løn" et effektivt redskab.

Utilfredsheden med det nye fleksible lønsystem blandt de ansatte er imidlertid voksende. Det tidligere lønsystem byggede nemlig på en fast løn, der dels blev reguleret i takt med ancienniteten og dels ved overenskomstforhandlingerne. "Ny Løn" har fjernet stigningen i forbindelse med anciennitet, og bygger i stedet på tillæg for funktioner, kvalifikationer og resultater, hvilket bliver forhandlet lokalt. Tillæggene har af naturlige årsager fået øgenavnet *fedterøvspuljer*.

Tillæggene tilfalder nemlig fedterøvene – der i normalt sprogbrug benævnes som samarbejdsvilje med de øvre ledelser – eller ansatte, der udviser speciel kreativitet, der sparer kommunen

kapital på borgernes bekostning. For eksempel har flere kommuner valgt at give et resultatlønsstillæg til de ansatte, som har ideer til yderligere udliciteringer end de allerede planlagte.

Det vigtige solidariske element med en fast løn til alle – med anciennitetstillæg som eneste afvigelse – blev fjernet og afløst af et decentralt, individuelt lønsystem.

Kommunerne er delte

Indkørfasen/lokkemaden har foreløbig været en større udgift, end mange kommuner bryder sig om. 201 borgmestre landet over har i en undersøgelse besvaret spørgsmål, om "Ny Løn" har gjort det lettere at få arbejdskraft og om det har medført større lønomkostninger. 91 borgmestre erklærer, at det har medført større udgifter til løn; mens 93 har svaret nej. 83 contra 50 borgmestre vurderer, at det er blevet lettere at skaffe ny arbejdskraft.

Jens Finn Christensen, der omtales som ekspert på området og medforfatter til bogen "Løn som fortjent", der omhandler reformen, mener at tre år ikke er nok til at vurdere fordelene ved systemet og fastholder, at det i stedet skal forøges:

- Det vigtigste er, at arbejdsgiverne får noget konkret at forhandle om. Det vil sige, at et betydeligt forhandlingsrum af betydning er overladt til arbejdsgiverne.

Det decentrale element skal altså styrkes, hvilket KL er enig i. Desuden lægger KL op til at puljerne skal forøges på bekostning af grundlønnen ved næste års overenskomstfornyelse. Formålet med "Ny Løn" er nemlig at gøre den offentlige sektor mere konkurrencedygtig; - med andre ord: spare på lønudgifterne og forøge udnyttelsen af arbejdskraften.

Modstanden er stærk

KL's ønskeliste bliver ikke opfyldt pr. automatik. Ved sidste overenskomstfornyelse i 1999 var der nemlig markant modstand mod såvel det nye lønsystem som øget fleksibel arbejdstid. Det resulterede i, at sygeplejersker, lærere, jernbanearbejdere, jordemødre, gymnasielærere, magistre og EDB-arbejdere stemte Nej til resultatet. De udemokratiske sammenkædningsregler omstødte gymnasielærernes, magistrernes og jernbanearbejdernes afvisning af resultatet, da de blev underlagt centralorganisationerne. 88 pct. af gymnasielærerne kunne således konstatere, at deres Nej-stemme forsvandt op i den blå luft. Lærerne, sygeplejerskene og jordemødrene varslende konflikt; men blev ved Forligsinstitutionens mellemkomst manipuleret på plads.

Forbundslederne spillede deres egen helt afgørende rolle i forræderiet.

Poul Winckler, Forbundsformanden for KTO, der dækker de offentligt ansatte i kommuner og amter, lagde ikke skjul på sin foragt overfor modstanderne af "Ny Løn":

- De formastelige nej-sigere skal ikke sætte næsen op efter forbedringer, garanterede han, da hans medlemmer havde afvist det usolidariske resultat.

Poul Winckler kan se frem til et nyt slag med de offentligt ansatte – hans "egne" medlemmer.

-gri

Indbyrdes kamp mellem de ansatte, om en beskeden lønpulje, skal erstatte den fælles lønkamp mod arbejdsgiverne.

Der skal knokles mere

Nedsættelse af den daglige arbejdstid er et krav vendt imod kapitalismens blodsugere.

Regeringen vil – ikke uventet – have, at arbejderne skal arbejde hårdere og længere. Det er Pia Gjellerup, socialdemokratisk arbejdsminister, der i sommerheden er kommet med ”valgløftet” – af hensyn til velfærden. Der er ikke råd, og samfundet mangler allerede arbejdskraft inden for visse sektorer.

- Det går ikke at sætte arbejdstiden mere ned. Det går ikke med mere fri. Den lave arbejdstid er fra dengang, da vi skulle sætte en masse arbejdsløse i arbejde. Det er ikke problemet længere, lyver Pia Gjellerup.

For det første er der stadig en lille halv million arbejdsløse på dagpenge eller kontanthjælp, som alle er truet med tvangsaktivering. Det er politikerne, der bærer ansvaret for, at de ikke har adgang til uddannelser, der løser de såkaldte flaskehalsproblemer.

For det andet var det arbejderklassen i kamp mod arbejdsgivere og politikere, der kæmpede 37 timers arbejdsuge igennem. Under storkonflikten i 1998 – med massearbejds-

hed – var det et regeringsindgreb, der spændte ben for overenskomstkrevet om 6 ugers ferie!

Der er fortsat brug for arbejdstidsnedsættelse og længere ferie. De hundredtusinde af arbejdsløse har krav på et arbejde, og de omkring to millioner, der har et lønarbejde, har krav på mindre arbejdstid og lavere tempo, hvis man skal have en chance for at få glæde af pensionen, inden nedslidningen har gjort afgørende indhug på helbredet.

Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) har rejst krav om 6 timers arbejdsdag og 6 ugers ferie. APK er fuldstændig klar over, at det vil betyde indhug i arbejdsgivernes profitter, hvilket der både er råd til og retfærdighed i.

Men det er ikke Pia Gjellerups officielle verdensbillede. Ifølge dagbladet Information, som har overværet hendes optræden på SF's oplysningsforbunds sommerlejr, så vil det være en ulempe for arbejderne:

- Arbejde skaber værdier. Vi er rige, fordi vi har villet være rige. Og vi er rige, fordi vi er mange, der har arbejdet; ikke fordi vi har arbejdet hårdt, erklærer Pia Gjellerup bramfrit.

-gri

Chokerende arbejdsforhold for unge

14-årig arbejdede med kemikalier. Unge under 18 arbejder alene om aftenen og natten eller skænker fadøl. Manglende tillæg, ingen ansættelseskontrakter og løn under tariffen er andre eksempler på udnyttelse af unge under 18 år.

Det er sommerens *Jobpatruljer*, der landet over har afdækket de horrible løn- og arbejdsforhold. Mange er meldt til politiet for at lade de unge udføre arbejde med udskænkning af fadøl. Andre virksomheder er indberettet til Arbejdstilsynet for at lade unge arbejde med ballepressere, brødkærere eller for at arbejde alene.

Jobpatruljerne er ikke i tvivl om, at

arbejdsgivernes misbrug af de unge hænger sammen med, at lønnen for de årgange er betydeligt mindre end for personer over 18.

Stigningen i antallet af sager har været speciel stor på Fyn og i Nordjylland; men på landsplan har der samlet set også været en stigning. Udover de grelle forhold forklares stigningen også med, at stadig flere unge selv er opmærksomme på problemer og derved henvender sig uopfordret til patruljerne. De unge er også mere åbne om arbejdsproblemerne i år end tidligere, vurderer patruljerne.

-gri

Arbejdsløse er urimelige

- Det skal kunne betale sig at arbejde.

Det har været først Schlüterregeringens og nu Nyrup-regeringens slogan gennem de sidste to årtier. Det klinger jo kønt i øregangene; men det har ikke betydet, at der er flere mønter at klinge med i tegnebogen, selv om begge regeringer har grebet ind med diktater i overenskomstsituationer. Bag udtalelsen ligger nemlig, at de mener, at dagpenge- og kontanthjælpsniveauet er for højt.

Arbejdsministeriet har for nylig offentliggjort en undersøgelse, der lægger ved på bålet:

”Ledige kræver i snit 1.300 kroner mere om måneden i løn, end de realistisk ville kunne få for at påtage sig et job”, konkluderer undersøgelsen ifølge DA's nyhedsbrev Agenda.

Professor i økonomi, Peder J. Pedersen, kommer regering og arbejdsgivere til hjælp ved at konkludere, at årsagen til de urealistiske lønkrav skyldes, at de ledige er **fang-**et af det nuværende dagpengeniveau.

Så skal vi ikke befri de arbejdsløse for de snærende lænker ved at sænke deres dagpenge! – lyder den ræsonnerende logik.

Men det forholder sig omvendt. Tusinder af arbejdsløse bliver straffet på pengepungen ved at finde arbejde fordi at lønnen er for lav og skatte trykket for højt.

Den højeste dagpengesats svarer i dag til ca. 80 kr. i timen, hvorfor du eksempelvis som kassedame/mand i et supermarked med en tilsvarende timeløn mister 1300 kroner om måneden, hvis du igen ”ryger ud i køen”, fordi du kun ”får” 90 pct. af din timeløn. Den masiv brug af unge og arbejdsløse som ”løndumpere” i tvangsaktivering er med til at sikre at arbejdsgiverne slipper alt for billigt på lønningsdagen.

Det kan blive dyrt at slippe dagpenge”fængslet”.

-gri

I er G-8 - Vi er 6 milliarder

I er G-8 - Vi er 6 milliarder. Verdens folk mod lederne af de rigeste lande og deres kolossale magtapparat.

Sådan stod der på den store transparent, som blev båret forrest i den afsluttende kæmpedemonstration i Genova den 21. juli, som selv de borgerlige medier måtte indrømme var 'enorm' og 'rekordstor'. Arrangørerne anslog mindst 150.000. Mere end 200.000 har deltaget i protesterne i Genova. Imponerende ud fra enhver betragtning.

'Protesterne har gjort indtryk', forlød det fra topledere, som har haft travlt med at fordømme dem fra starten, og som mobiliserede et enormt magt- og propagandaapparat for at de skulle ende i isolation og kaos. Ja, de har gjort indtryk - på folkene rundt om i verden, som ser det 21. århundredes kamp mellem magthaverne og flertallet begynde som en virkelig global massebevægelse, som har fået sat fokus på imperialismen og dens redskabers folkefjendtlige politik.

Protesterne vil ikke ændre en tøddel ved imperialismens kurs - men de vil opmuntre til øget modstand fra arbejderne og folkenes side overalt, og stimulere de revolutionære opsving, som er i gang i mange lande og på mange kontinenter.

Det italienske politis brutalitet kulminerede med mordet på Carlo Giuliani. På en pressekonference lørdag kaldte myndighederne ham for en 'punker',

'tigger' og 'narkoman' med en 'lang straffeattest' - han var 23 år, histories-tuderende, og søn af en velkendt fagforeningsmand fra Genova.

Men brutaliteten gav natten til søndag, efter afslutningen på den store demonstration, og da byen var faldet til ro, et nyt dramatisk udslag. Flere hundrede betjente med opbakning fra en helikopter overfaldt 2 skoler, herunder hovedkvarteret for Genovas Sociale Forum, hvor de tilknyttede alternative nyhedsbureauer - bl. a. Indymedia - holdt til. Det beslaglagde talrige databanker og edb-filer, bl. a. fra jurister, der giver juridisk støtte til de mange anholdte, samt fotos og videooptagelser. På det ene sted gennembankede politiet omkring 50 tilstedeværende, hvoraf de fleste sov, da angrebet satte ind. Omkring 90 arresteredes - nogle blev ført bevidstløse væk. Den grundlovsstridige aktion og sanseløse gennempryglung stoppede først da et italiensk parlamentsmedlem kom til stede.

Et af formålene med denne aktion var at ødelægge muligheden for et uafhængigt overblik og alternativ presse-dækning af politiets opførsel, antallet af arresterede og sårede. Et andet at markere, hvem der havde magten: det fascistisk infiltrerede italienske politi, der ledes af en fascistisk indenrigsminister, Claudio Scajola, fra det fascistiske Forza Italia!

De italienske myndigheder har officielt meddelt, at godt 500 er blevet

Politivold og fascistiske provokatører kunne ikke skræmme folk væk. Lørdag gik 150.000 i demonstration gennem Genova.

såret i Genova. Dertil kommer flere hundrede, der ikke turde søge hospitalsbehandling af frygt for arrestation. 280 blev arresteret under demonstrationerne, og anholdelserne fortsatte også i dagene efter topmødets afslutning.

Men rapporterne om hvad der skete i Genova, om fascistisk politivold, om tortur i fængslerne, om grove krænkelse af menneskerettighederne er alligevel trængt igennem til offentligheden - og den italienske regering er under stærkt nationalt og internationalt pres. Hundretusinder deltog i demonstrationer mod politivolden, alene i Italien. I mere end 200 byer verden over blev der demonstreret mod mordet på Carlo Giuliani og mod politivolden.

Den danske regerings stemme savnes fuldstændigt i protesterne!

De juridiske og politiske dømminger fra Genova vil vare længe - men Genova vil blive stående som et symbol for at antiglobaliseringsbevægelsen er gået ind i en ny fase: forsøgene på dialog med magthaverne er brudt sammen. Det er G-8 og deres globale apparat mod verdens folk!

Bag meterhøje hegn - beskyttet af tusindvis af betjente og soldater, diskuteres nye angreb på verdens folk.

På den anden side af hegnet mødes demonstranter af spark, slag, tåregas, knipler og pistolskud.

Genova og globaliseringens krise

Af Walden Bello

Navnet Genova er forbundet med den europæiske kapitalismes opståen for mere end seks århundreder siden. I dag kan Genova også blive til symbol på krisen for den globalisering, som de store multinationale koncerner driver på med. Belejringen, som nu organiseres af tusinder af demonstranter, antager symbolsk værdi. Sammenstødet mellem G8 og de demonstrerende finder sted på et tidspunkt, hvor sammenholdet mellem de store selv er stillet på prøve. Multilateralismen skal være den kit, som binder de store sammen. Men under George W. Bush' administration er USA - den første blandt ligemænd i denne struktur - slået ind på en ensporet vej, der med hensyn til spørgsmålet om klimabeskyttelse, det atomare missilforsvar og forsoningen mellem de to koreanske stater, står i modsætning til de øvrige lande i denne forsamling.

G8s ry er særdeles dårligt i den såkaldt mindre udviklede verden - herfra er topmøderne blevet betragtet med stor mistro. I de seneste år har topmødetræffene under Tony Blairs og William Clintons ledelse forsøgt at tillægge sig et mere liberalt og åbent image; det tidligere socialistiske Rusland blev optaget i kredsen og landene i den tredje verden blev lovet en sænkelse af deres gældsbyrde. Der var også tale om en ny 'international finansarkitektur', som skulle regulere de destabiliserende globale kapitalstrømme.

Disse initiativer har indtil videre frembragt meget lidt med hensyn til konkrete forholdsregler. Det reforminitiativ fra G8, der skulle betyde en delvis eftergivelse af de 41

mest forgældede landes udenrigsgæld, har ikke kunnet sænke rentegælden mere end tre procent i løbet af de sidste fem år.

G8 skulle også have været drivkraften i en reform af de multilaterale institutioners beslutningsstruktur. I stedet for det har WTOs generaldirektør Mike Moore viftet debatten om en demokratisering af verdenshandelen af bordet med en erklæring om, at den lidet gennemskuelige 'konsensusprocedure', som i 1999 førte til opstanden i Seattle, ikke 'står til forhandling'.

G8-topmøderne blev oprindeligt organiseret for at koordinere de rige landes makroøkonomiske politik, for at undgå de to største onder - inflation og stagnation. I de forløbne år har det vist sig, at anstrengelserne for at afstemme skattepolitik og monetær politik har bragt ringe frugt. Grunden til at den økonomiske vækst bliver stadig langsommere trods koordinationsbestrebelse er, at de manglende strukturelle balancer i verdensøkonomien har hobet sig endnu mere op.

Investeringerne blev bundet til spekulation. Derved blev industriens produktivitetsforskelle for en stund mildnet. Således udviklede sig i 90erne i USA Wall Street-Silicon Valley-kom-

plekset, som har domineret den amerikanske industri og verdensøkonomiens udvikling.

I slutningen af 90erne fik loven om sværindustrien atter overtaget over den spekulative sektor. På Wall Street tilintetgjordes formuer for 4,6 billioner dollars - det svarer til halvdelen af USA's bruttoindlandsprodukt, som det amerikanske økonomiske tidsskrift Business Week bemærker.

Overvindelsen af verdensøkonomiens strukturkrise ville være en stor og fuldt tilstrækkelig udfordring for G8. Men hvad der gør konjunkturerne så bekymrende set fra Nord-elitens standpunkt er den kendsgerning, at denne strukturkrise forbinder sig med en legitimitetskrise for den globale kapitalisme, som taber sin indre sammenhæng.

I de sidste par år er vreden over fattigdommen i verden vokset, og den kommer til udtryk i en protestbølge, der ser ud til at tage til i omfang fra demonstration til demonstration. Seattle, Washington, Chiang Mai, Melbourne, Prag, Davos, Porto Alegre, Quebec, Göteborg - i alle disse byer er det kommet til heftige sammenstød, som beviser, at 'de mod globaliseringen rettede kræfter er inde i et opsving', som den betydelige økonomiske videnskabsmand og forsvarer af globaliseringen C. Fred Bergsten har bemærket.

Genova er anti-globaliserings-ekspressens næste holdeplads. Det er muligt, at denne by bliver til det mest eklatante bevis på den 'mangel på konsensus', som ryster det globale kapitalistiske system.

Walden Bello er professor i sociologi og offentlig forvaltning og direktør for Institutet Focus on the Global South med hovedsæde i Bangkok.

De 8 store.

G8

Blod på hænderne,

Den unødvendige nedskydning af Carlo Giuliani i Genova understreger, at den herskende elite er på en liv-og-død konfrontationskurs mod folkene.

Den 23-årige italienske aktivist blev skudt i hovedet og derefter kørt over en vogn med paramilitære carabinieri - og den nuværende antiglobaliseringsbevægelse, der som en storm har fejet over de udviklede landes storbyer, når som helst de politiske og økonomiske topledere har mødtes for at fremskynde den imperialistiske globalisering, har fået en martyr.

En martyr med et navn - i modsætning til de hundredtusindtallige anonyme ofre for IMF, Verdensbanken, WTO, den amerikanske imperialisme, Den europæiske Union o.s.v.

Carlo Giuliani er heller ikke den første døde i antiglobaliseringsdemonstrationerne - i Papua Ny Guinea f.eks. blev fire studenter dræbt for en måned siden under en protest mod IMF - men den første i de udviklede kapitalistiske lande.

“Vi bliver nødt til at oprette sikkerhedszoner i København i de områder, hvor mødet (EU-topmødet i 2002) skal foregå. Hvor store zonerne bliver, eller hvor mange andre sikkerhedsforanstaltninger vi må tage, afhænger af situationen på det tidspunkt.”

RENÉ HALLIN, LEDER AF POLITIETS SPECIALGRUPPE
OMKRING TOPMØDET.

Derfor er choket så kraftigt her - en dødelig understregning af alvoren. Og derfor vil hans navn blive husket af en ung generation, der hurtigt taber illusionerne til det borgerlige demokrati, der med blod på hænderne og i gaderne sikrer og befæster monopolernes globale magt. Og som indser at ‘ytringsfrihed’, ‘menneskerettigheder’ og ‘demokrati’ i de herskendes mund blot er tomme talemåder.

I Gøteborg blev skydevåben anvendt mod demonstranterne. Dengang talte man om at politiet skulle udrustes med tåregas og vandkanoner, så var skydevåbne- ne unødvendige. I Genova er der brugt tåregas, vandkanoner, knipler, politi, paramilitære carabinieri, tilmed soldater og raketter er på plads i en by i undtagelsestilstand: der blev skudt for at dræbe!

Men man kan ikke dræbe antiglobaliseringsbevægelsen - fordi man kan ikke dræbe en ungdom, der har rejst sig globalt. Og fordi det ikke bare ungdommens, men arbejdernes og folkenes stadig kraftigere protest mod imperialismen og dens medfølgende nød og

“Jeg er ked af hele er værre endnu. Jeg kan ringen fra de arresterede te komme på toilettet - Hovedporten åbne salatfadene kom ungdomtævet. De tvang langs væggen. Når de deres hoveder op sede på nogle af dem de ikke sang fascistisk hostede blod op og le politiet så bare på. T at de ville blive voldtæve . . . - Hvad der foregik på fortsatte her i Bolzan ophævelse af alle ret i forfatningen. Jeg pr kollegerne, men de s ingen grund til nervø ind oppefra.”

AF ANONYM POLITI
ITALIEN

blod i Genovas gader

af at sige, at det er sandt. Og det er stadig lugte afførelse, som ikke måttet. le konstant - ud af ge mens de blev gen dem til at stille sig le kom ind smadrede mod muren. De tison, andre fik tævv, hvis ke sange. En pige ederen af fængsels til kvinderne sagde de agtet med deres sta-

den skole og som neto-fængslet var en tigheder, et tomt hul røvede at sige det til varede bare: vi har sitet, vi er dækket

MANDS BERETNING TIL DEN ISKE AVIS LA REPUBBLICA.

elendighed i massemålestok. Mere end en tredjedel af klodens beboere lever for mindre end 2 dollars om dagen - og bliver stadig mere forarmede.

Kapitalismens krise uddybes på alle felter. Den økonomiske verdenskrise forstærkes dag for dag, og i land efter land rejser arbejderne og folkene sig mod imperialismens og nyliberalismens diktater. Nyliberalismens løfter om social fremgang er afsløret som humbug, som demagogi over en forstærket udbytning til gavn for multimillionærerne.

At der så stadig er store illusioner, som også næres af nogle af arrangørerne af de store protester, om muligheden af dialog med magthaverne og om muligheden af at reformere et råddent økonomisk og politisk system, der kun kan ændres ad revolutionær vej, er så en anden sag. Selve udviklingen af protestbevægelsen og den massive undertrykkelse med vold banker illusionerne væk. Og hverken bank, arrestationer, hårde fængselsstraffe eller skud vil kunne skræmme protesterne til ophør.

At den anarkistiske modvold i gaderne også er perspektivløs, vil også blive erkendt af den brede bevægelse, der i sidste ende kun kan drage en konklusion: at

en antiimperialistisk, demokratisk og socialistisk revolution er nødvendigt, baseret på arbejderklassen og folkene, på flertallet af befolkningerne, og med den nuværende ungdom i front.

På de bonede gulve i Genova bekræftede G8-lederne hinden i den førte politik og besluttede at forstærke den. Der er de virkelige mordere - med blod på hænderne, der drypper i de fattigste gyder i verden.

“Vi vil ikke lægge skjul på noget. Hvis der er foregået misbrug eller udskejelser vil de blive bragt frem i dagens lys gennem en INTERN UNDER-SØGELSE og ved rettens hjælp.”

SILVIO BERLUSCONI I DET ITALIENSKE PARLAMENT.

IndyMedia: Politioverfald og brug af provokatører

Det verdensomspændende alternative nyhedsbureau IMC (IndyMedia), hvis web-sider har været en hovedkilde til nyheder, information og kommunikation for antiglobaliseringsbevægelsen siden Seattle, kræver en tilbundsående undersøgelse af politioverfaldet på Genovas Sociale Forum og IMC. I en reaktion på det voldsomme angreb på dets personale, lokaler og udstyr natten til søndag siger det bl.a.:

‘Independent Media Center Network (IMC) kræver at uafhængig journalistik og journalister beskyttes mod statslig undertrykkelse. Vi kræver også at dette tilfælde af graverende undertrykkelse undersøges så fuldstændigt og minutøst, som det kræves. Rapporter peger på, at sortklædte provokatører arbejdede sammen med det italienske militærpoliti’.

Raid’et søndag nat

Sådan beskriver IMC overfaldet:

‘Tidlig søndag morgen stormede italiensk politi IMCs pressekontor bevæbnet med tåregas og stave. Italiensk militærpoliti og ukendte provokatører angreb samtidig skolebygningen på den modsatte side af gaden, som rummede forskellige grupper fra Genovas Sociale Forum.

De tilstedeværende personer hos IMC på angrebstidspunktet blev tvunget til at stå langs væggene med hænderne oppe, mens politi undersøgte udstyr og personlige effekter. Der er forskellige rapporter vedr. den overlast, som IMC-personalet led. IMC-Italien rapporterer, at en IMC-journalist fra UK er indlagt på hospital med alvorlige kvæstelser. Blandt det angivne materiale, som blev taget under ransagelsen, er også lydband, videobånd og computer harddisk. Andre rapporter siger, at telekommunikationsudstyr blev beskadiget og/eller ødelagt. I den samme bygning blev også radiostationen Radio Gap angrebet og tvunget til at afbryde sine udsendelser for en tid.

Det var i den overfor liggende sko-

lebygning, hvor GSF-organisatorer var indkvarteret, at den værste vold fandt sted. Øjenvidner hævder at omkring 50 sortklædte provokatører først trængte ind i gaden foran skolen og væltede affaldsspande og skabte kaos. Så afførte de sig deres sorte trøjer og trængte ind i skolen, hvor de begyndte at slå de tilstedeværende i flæng - “de mest barbariske prygl blev ikke givet af uniformeret politi, men af personer klædt i cowboybukser med tørklæder og hjelme med ‘politi’ trykt på deres T-shirts . . .” Hundreder af italienske betjente afspærrede gaden og en helikopter fløj lavt henover som ved en militæroperation. Tilstedeværende pressefolk blev holdt på afstand.

Mange folk blev vækket af deres søvn og stillet op mod muren, med hænderne over hovedet. Det påfølgende brutale overfald varede mere end 45 minutter. Frygtelige skrig fra bygningen kunne høres på gaderne nedenfor. Bagefter var gulve og vægge dækket med blod. Tyve sårede blev båret ud, mange på bårer, og tre var bevidstløse (ifølge BBCs reporter Bille Hayton, som var til stede under angrebet). De sårede blev ført ud i ambulancer, som var kommet sammen med politiet; rapporter i dag (23. juli) peger på mere end 50 sårede. Politiet hævdede at have bemyndigelse til at trænge ind i og gennemsøge bygningen efter våben under Artikel 41 (en anti-terrorist-lov). Senere ankom det italienske parlamentsmedlem Luisa Morgantini og fortalte politiet, at de savnede denne bemyndigelse, fordi skolerne var statsejendom. Det var på dette tidspunkt politiet og provokatørerne forlod bygningen.’

Blandt det materiale politiet konfiskerede og/eller ødelagde var juristers informationer, inklusive vidneudsagn. Fra IMCs kontorer blev der stjålet materiale, der kunne belyse politi-overgreb i de foregående dage.

Hele søndagen fortsatte politiet med at prygle aktivister rundt om i Genova, både på gader og i fængsler. Mange

Det uafhængige mediecenter efter politiets razia. Computere, papirer, film og kameraer er enten konfiskeret eller ødelagt.

sårede demonstranter frygter at søge hospitalsbehandling, fordi politiet har flyttet folk med ubehandlede sår og sat dem i fængsel. For øjeblikket savnes mere end 500 mennesker, som der ikke kan gøres rede for.

Brug af provokatører

IndyMedia kræver endvidere ‘en fuld undersøgelse af politiets brug af voldelige provokatører’. Som det hedder i udtalelsen:

‘Rapporter hele weekenden igennem fra Genova har fremholdt at megen af ødelæggelserne af ejendom og de voldelige provokationer blev udført af personer, som tilsyneladende arbejdede sammen med politiet og var klædt lige som de sortklædte anarkister. Tilsvarende rapporter er fremkommet i forbindelse med tidligere demonstrationer i Prag, Quebec og andre steder. Denne foruroligende påstand og den påfølgende vold og lukningen af GSF og IMC kræver fuld belysning.’

Rapporter og vidneudsagn om brugen af provokatører er talrige - og understøttet af en lang række fotos og videooptagelser, der viser sortklædte voldselementer sammen med politifolk. Der findes oplysninger om to typer infiltratorer: dels politifolk i forklædning, dels organiserede nazister fra forskellige lande, blandt andet England, som har spillet en hovedrolle i ødelæggelser fra den såkaldte Sorte Blok. Den Sorte Blok består af anarkister og har spillet en betydelig rolle ved tidligere demonstrationer. Mange rapporter hævder, at denne blok blev kraftigt infiltreret i Genova, og at politiet lod disse elementer i fred til at rasere, mens det angreb andre demonstrationsdeltagere.

Protestbølge i Italien efter Genova

Bølgerne går stadig højt i Italien efter G8-træffet i Genova. Tirsdagen efter topmødet gik hundredtusinder i demonstration mod politibrutalitet, politistatsmetoder og til minde om den myrdede Carlo Giuliani. De krævede indenrigsminister Claudio Scajolas fra det fascistiske Forza Italias afgang.

Allerede mandag deltog flere tusind i en mindevagt i Neapel. Tirsdag var anslået 200.000 personer på gaderne med de største i Rom og Milano, begge steder med omkring 50.000 deltagere - men også i Empoli, Pisa, Siena, Ferrara, Caserta, Benevento, Teramo, Lecce, Pavia, Bologna, Ravenna, Potenza og Genova gik andre titusinder på gaden i protest mod den uhørte brutalitet politiet udfoldede under topmødet. Omkring 5000 deltog i Firenze, 5000 i Brescia og 7000 i Triest ifølge AP.

Demonstranterne protesterede også imod den omfattende brug af provokatører og infiltratorer, der er stadig mere omfattende dokumenteret - og at nazis-

ter fra Italien og det øvrige Europa som infiltratorer havde gået i spidsen for vold, som blev tillagt de ægte antiglobaliseringsdemonstranter.

At demonstrationerne på trods af politi og fascistprovokationer og en konstant pressehets før og under topmødet alligevel blev så omfattende er også et klart nederlag for Silvio Berlusconi og hans regering, der er udsat for et stærkt pres både i Italien og internationalt fra politiske partier og folkelige organisationer for tilbundsående undersø-

gelser af., hvad der skete og af politiets optræden og metoder.

50.000 demonstrerede i Rom mod politivold - og til minde om den myrdede Carlo Giuliani

Indenrigsminister Claudio Scajola (Forza Italia), som bærer det politiske hovedansvar for politiistatsmetoderne, forsvarede i det italienske parlament voldsindsatsen:

“Politi og carabinieri har optrådt særdeles godt over for en krigsstrategi, som var indrettet mod at forhindre G-8-topmødet”, sagde han.

Men presset tvang alligevel Silvio Berlusconi til at love, at der vil blive foretaget en undersøgelse af anklagerne, og at der ikke vil blive dækket over noget. Eller som en kendt dansk politiker engang sagde: Der vil ikke blive fejlet noget ind under gulvtæppet.

Det betyder at dækoperationerne er i fuld gang.

Nepal:

Våbenhvile mellem maoister og regering

Efter magtskiftet i Kathmandu er der indledt en foreløbig våbenhvile i Nepal, der måske vil føre til forhandlinger mellem maoister og regeringen.

En kraftig vækst i de væbnede aktioner, en succesrig generalstrejke, der lammede det meste af landet, og den kongelige nepalesiske hærs manglende succes i at bekæmpe guerillaen tvang den reaktionære regeringschef Koirala til at træde tilbage.

Sher Bahadur Deuba, der tilhører samme parti som Koirala, men har været i opposition til hans uforsonligt fjendtlige kurs over for den folkelige opstand, som ledes af Nepals Kommunistiske Parti (Maoister), er udnævnt som ny regeringsleder. Hans første handling var at erklære våbenhvile med guerillaen.

Formanden for NKP(M) Prachanda på sin side annoncerede i en pressemeddelelse annonceret, at guerillaen vil udsætte væbnede aktioner mod regeringen og 'indtage en defensiv position', som det hedder. Deuba opfordres til at skrotte forgængerens politik over for NKP(M) og den folkelige opstand i landet.

Prachanda anmoder den ny regering om at give informationer om de for-

svundne under de tidligere regeringer og oplyse deres skæbne og opholdssted og til at løslade alle politiske fanger. I udtalelsen gentages kravet om 'grundlæggende reformer', indbefattet udarbejdelsen af en ny forfatning og skabelsen af en republik:

"Vi ser frem til at hovedspørgsmålet på en forhandlingsdagsorden vil blive en politisk løsning på de nuværende problemer", hedder det.

Mislykket militær offensiv

Deuba har annonceret at regeringens sikkerhedsstyrker er blevet beordret til at indstille deres operationer mod guerillaen og opfordrer maoisterne til at indgå i fredsforhandlinger. Hærens offensiv, som blev beordret af den ny afsatte Koirala og den illegitime kong Gyanandra, blev oprindeligt proklameret som en stor succes. 160 maoistiske partisaner meldtes dræbt. Det havde imidlertid intet på sig: det lykkedes tværtimod partisanerne at omringe de soldater, der var sat ned fra luften, uden at det kom til kampe. Offensiven brød reelt sammen, før den kom i gang - og Koirala var kommet til sit endelige stoppested.

I den seneste tid har guerillaen gennemført en lang række angreb på politi- og sikkerhedsstyrker med mange dræbte og tilfangetagne politifolk. Det har også været et signal til regeringspartiet, som udpegede Deuba i stedet for Koirala, om at opgive at søge en militær løsning, og det uundgåelige blodbad på civile støtter af guerillaen, som ville være konsekvensen af indsættelsen

af hæren.

Som guerillaen siger det: Den fascistiske klike Gyanandra/Koirala tøvede ikke med at slagte det meste af kongehuset - i samarbejde med CIA og den indiske reaktion og som et led i den amerikanske inddæmningspolitik over for Kina. Hvordan ville den ikke optræde over for den almindelige befolkning, som ønsker revolution?

Samtidig fortsætter oprettelsen af maoistisk ledte distriktsregeringer. I den vestlige del Nepal er der allerede oprettet sådanne i syv distrikter. Nu er den første lokalregering i den østlige del af landet blevet oprettet, nemlig i Dolkha-distriktet. Det skete i forbindelse med et massemøde med 15.000 deltagere i distriktets hovedby.

Amerikansk-indiske intriger

Udviklingen i Nepal og udsigten til en mulig maoistisk magtovertagelse vækker stor bekymring i Indien og i USA, der begge ønsker at bruge Nepal som en brik i inddæmningspolitikken over for Kina. Under Bush-administrationen har USA opprioriteret sin indflydelse i Sydasiens og arbejder bl.a. for en hurtig cementering af en amerikansk-indisk alliance.

Den 25. juli ankom Christina B. Rocca, amerikansk viceudenrigsminister for Sydasiens, til Nepal på et tredages besøg direkte fra New Delhi, Indien. Ved ankomsten erklærede hun: - USA har en kraftig tiltro til demokratiets fordele, og vi bekymrer os om udviklingen af Nepals demokrati. Rocca understregede, at Bush-administrationen lægger stor vægt på sine relationer med landene i denne region, indbefattet Nepal, og at hendes besøg er et udtryk for det. Under besøget mødes hun med kong Gyanendra, den nye regeringschef Sher Bahadur Deuba og andre ledere.

Der er ingen tvivl om, at der i New Delhi er blevet lagt råd om, hvordan folkekrigen kan bekæmpes - og at Roccas besøg skal lægge pres på Deuba og hans nye regering, garanteret med bistanDSLøfter.

Politiet angriber demonstranter i Nepals hovedstad Kathmandu

Colombia: Coca-Cola bruger dødspatroljer

Ved en domstol i Miami er der blevet anlagt sag mod Coca-Cola for brug af paramilitære styrker - dødspatroljer - ved koncernens aftapningsfabrikker i Colombia.

Sagen er rejst på vegne af den colombianske fagforening Sinaltrainal, som repræsenterer arbejdere på Coca-Colas fabrikker i Colombia. De paramilitære styrker har truet fagforeningsfolk og arbejderledere, der søgte at organisere arbejderne og forbedre forholdene på fabrikkerne.

Sagen støttes bl.a. af Foundation for International Legal Rights.

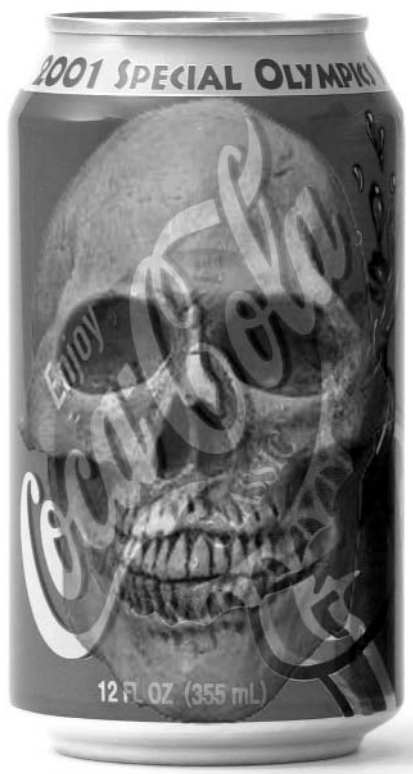
Terry Collingsworth, en af

de sagførere, der repræsenterer den colombianske fagforening, siger:

- Der er ingen tvivl om at Coca-Cola var og er bekendt med den systematiske undertrykkelse af arbejdernes rettigheder i dens aftapningsfabrikker i Colombia.

Mere end 50 medlemmer af Sinaltrainal er blevet dræbt siden begyndelsen af året af dødspatroljer. Sidste år blev 128 dræbt. Mere end 1500 er blevet slået ihjel af de paramilitære i løbet af de seneste 10 år.

Coca-Cola har holdt dødspatroljerne kørende - og i sagens natur været med til at finansiere dem.

Filippinerne: Det kommunistiske parti er "fjende nr. 1"

Filippinernes Kommunistiske Parti og dets Ny Folkehær er "den største trussel mod den nationale sikkerhed", siger brigadegeneral Edilberto Adan:

- Det er stadig de lokale kommunister og de er vokset med omkring 22 pct. årligt siden 1997, sagde generalen på en pressekonference.

Filippinernes Kommunistiske Parti (CPP) har i årtier ført en væbnet kamp baseret på Mao Zedongs ideer om langvarig folkekrig. Det filippinske militær anslår, at dens væbnede afdeling Den Ny Folkehær (New Peoples Army) har 15000 fuldt udrustede gue-

rillasoldater rundt om i landet. Adan sagde, at CPP/NPA er meget aktive i Bohol, Samar, det sydlige Luzon og i dele af Mindanao.

I slutningen af april startede fredsforhandlinger i Oslo mellem Aroyoregeringen og repræsentanter for den Nationale Demokratiske Front, som ledes af det filippinske kommunistparti. De blev afbrudt i juni, da regeringen anklagede NPA for drabet på Rodolfo Aguinada, en tidligere oberst i den filippinske hær i Cagayan. Forhandlingerne genoptages imidlertid i august i Oslo.

Klimaet mere truet efter Bonn

Klimakonferencen i Bonn sluttede med en stærkt beskåret version af Kyoto-aftalen - og uden USA. Og allerede efter mødet var opløst begyndte problemerne med ratificeringen.

EU, Canada og en række u-lande har tilsluttet sig protokollen - og Japan gik med, men vil ikke acceptere, at den er juridisk bindende. Dermed omfatter den lande, der står for godt halvdelen af det nuværende CO2-udslip.

Den rummer en lang række nødudgange og forstærker muligheden for handel med CO2-kvoter.

Atomindustrien meldes at have været særdeles aktiv i Bonn med sit budskab om, at udbygning af atomkraft er vejen til at bekæmpe CO2-forureningen. En fornyelse af den ellers så ildesete atomkraftindustri med alle dens uløste problemer var en af de kattelemme, der blev åbnet på den 6. i rækken af FN's klimakonferencer.

Siden disse startede er det globale CO2-udslip forøget væsentligt. Og den kraftigt reducerede aftale fra Bonn ligger milevidt fra de store proklamationer, der har ledsaget topmøderne om begrænsninger af CO2-udslip og andre farlige drivhusgasser. I bedste fald vil man nå frem til en CO2-udeledning i 2012, som svarer til niveauet fra 1990 - som hastigt fører til global opvarmning. Og der er ikke den ringeste sandsynlighed for, at den ny aftale vil blive overholdt eller ført ud i livet.

Konklusion:

Intet blev sikret i Bonn, så lidt som i Kyoto. Trods den danske miljøminister Svend Auken's professionelle glæde over resultatet er det eneste som er garanteret en stadig større klimatrussel!

Imperialismens klimabeskyttelse er fup.

MUSIK MED STIL

Den veletablerede musikverden har det ikke godt. Kulturelt altså. Uanset hvad man end mener om bands som AQUA, SOAP, CREAMY, CARTOONS osv., så er det bands lavet på et producerkontor. Bandmedlemmernes vigtigste kvaliteter er deres udseende og ikke deres evne til at lave musik.

Der bliver efterhånden ikke sendt noget musik på gaden, uden at der først er lavet marketingsanalyser af det først. Hver gang en ny melodi hitter kommer der hurtigt fem efterligninger. Hvilket jo ikke ligefrem får kreativiteten og det nye i den danske musikverden til at strutte frem.

Alligevel spilles der på livet løs i øvelokalerne og spillestederne. Den alternative musikscene har for længst etableret sig selv med masser af spillesteder.

THE MOVEMENT.

I denne jungle af mærkelige bands og stilarter, er et friskt pust på den danske rockscene så småt ved at slå sig fast. The Movement består af tre mænd i midten af tyverne, der som gruppen selv siger, spiller powerrock, rytmisk rock med punk og ska toner.

Det vil sige hurtigt, melodisk og rytmisk. Men det er ikke de rene toner bandet rammer, som man lægger mærke til ved The

Movement.

Det er derimod bandets energi og stærkt politiske tekster der slår benene væk under en.

POLITICS AND POETRY.

Med rødder i den unge del af den britiske arbejderklassens musikkultur i 70'erne (The Clash og The Jam) og deres meget ærlige tekster, har The Movement potentialet til at rykke alvorligt op i den danske ungdom. Opskriften er enkel. Musikken og teksterne skal få folk til at tænke over tingene på vej hjem fra koncerten eller hjemme i stuen.

Med energien og den rå sang om en trøstesløs ungdom, prøver bandet at vække noget i folk. Men samtidig er selve bandets præstation et klart bevis på, at man må lette røven og slå igen. The Movement vælger også at tage stilling, og så bruge musikken som et middel til at ændre holdninger.

LIDT HISTORIE.

The Movement har eksisteret i en to – tre år, og har gennem den tid spillet et hav af koncerter, og er klart et band der er bedst på scenen hvor energien virkelig rykker.

Alle tre har spillet i tusind år og i mange forskellige bands. Forsangeren Lukas Scherfig, er barnebarn af Hans Scherfig, og den der skriver teksterne.

En politisk opdragelse har sat sit præg på Lukas, og man kan mærke oprøret og solidariteten i de fleste sange.

Bandet har lige udgivet sin tredje demo – cd, der er lige så ørehængende som de to første.

WAISTED YOUTH.

Er titlen på den første sang på den nye demo. En hurtig sang, der gør at man

skal høre den et par gange før man fanger teksten. Men det er der intet i vejen med, for musikken svinger og tempoet er skruet op. Når man først fanger teksten er den også det hele værd. Der er skæld ud til regeringen og et flyvespark i hovedet på dem der, har skubbet en følelsesmæssig forkrøblet ungdom ud til den menneskelige afgrund.

Musikalsk fungerer sangen rigtigt godt, og bandet har fået kor på, hvilket virker godt.

I NEED YOU.

Er så vidt jeg er informeret The Movement's første kærlighedssang. Tempoet er skruet en lille smule ned, men det er ingen ballade. Og teksten har et langt større indhold end 98 % af de kærlighedssange der skrives nu til dags. Det er en lidt anden stil, meget groovy og alligevel råt og rocket.

TRUTH IS

Dette er klart min favorit på denne skive. Få selv fat i pladen og lyt, her kommer teksten.

*Truth is we need to organize
Alone here in the dirt
Silence can be heard
Fight back*

*Don't let them swallow up your mind
Whit their money making tricks
And their dirty politics
Let's go*

*Freedom's never cheap you know
Get out on the street
We're moving to the beat*

*Omkv:
Right wing and fascist
Conservatives and classies
Sponsored by the rich man
Protected by police man*

Truth is.

Nepalesiske perspektiver

Interview med Baburam Bhattarai

Baburam Bhattarai, medlem af Nepals Kommunistiske Parti (Maoister) politibureau og leder af dets internationale afdeling, besvarer spørgsmål fra Nepal Times. Interviewet blev foretaget kort før den reaktionære regeringschef Koirala blev tvunget til at trække sig. Uddrag.

Nepal Times: Vil jeres væbnede kamp være en fortsat strategi eller ser I en reel mulighed for en afslutning i form af f.eks. en forhandlingsløsning?

Baburam Bhattarai: Hvorvidt den væbnede kamp bliver ført hele vejen igennem eller ej, afhænger ikke af vores fromme ønsker, men af revolutionens subjektive og objektive betingelser, især af herskerklassernes politik. Vort åbent fremsatte mål er at de undertrykte masser fuldstændigt vinder magten over staten. Hverken mere eller mindre. Vil de reaktionære herskerklasser overdrage statsmagten gennem en 'forhandlingsløsning'? Spørg dem!

NT: Regeringen siger, at jeres parti ikke er seriøst, når det gælder en dialog – hvordan kan vi overbevises?

BB: Vores parti har igen og igen gjort det klart, at vi er parate til en meningsfyldt dialog, hvis regeringen skaber en frugtbar atmosfære omkring den, ved bl.a. i det mindste at offentliggøre forholdene for de mere end 200 'savnede' personer i regeringens varetægt. Men regeringen har gentagne gange bakket ud. Den har i stedet anvendt fascistiske forholdsregler som den såkaldte 'Offentlige Sikkerhedsforordning 2058 BS', som i praksis nege-

rer alle de grundlæggende og demokratiske rettigheder, som folket vandt i 1990. Så hvordan kan vi bebrejdes i spørgsmålet om dialog?

NT: Ser I en mulighed for at NKP(Maoister) kan blive et magtfuldt parlamentarisk parti, som det blev tilfældet med JVP i Sri Lanka?

BB: Nej, NKP(Maoister) er ikke Sri Lankas JVP. Der er absolut ingen mulighed for, at CPN(M) bliver et parlamentarisk parti. Det ville være et stort forræderi mod massernes revolutionære bestræbelser.

NT: Jeres parti har fremsat den teori, at indiske og amerikanske efterretnings-tjenester konspirerer om at indkredse Kina. Er det en troværdig hypotese til forklaring af mordene i paladset?

BB: Det er ikke vores 'teori', det er objektive kendsgerninger. I burde læse de CIA-sponsorerede rapporter, som forudsiger, at Kina vil være en ny supermagt i 2025 og USA's hovedrival. I burde også huske den daværende indiske forsvarsminister George Fernandes' meget diskuterede udtalelse om, at Kina udgjorde hovedtruslen mod Indiens sikkerhed. Alle kender til den hurtige udvikling af alliancen mellem USA og Indien, især efter USSRs kollaps, som først og fremmest tager sigte på inddæmning af Kina.

I dette omskiftelige globale og regionale strategiske, geopolitiske regnestykke indtager Nepal en vigtig plads p.g.a. dets geografiske og historiske placering. Derfor ville imperialisterne og ekspansionisterne (d.v.s. det indiske regime, KP) ikke tolerere noget regime, nogen politisk kraft eller leder i Nepal, som nægter at danse efter deres melodi. De er dødsens bange for udsigten til en maoistisk kommunistisk revolution i Nepal, og kong Birendra måtte betale med sit liv for sin liberale holdning over for folkekrigen, som anføres af NKP(Maoister) og for sit traditionelt nære forhold til Kina. Dette er den skjulte sandhed om paladsmassakren 1. juni 2001.

NT: Er det ikke også for tidligt at erklære Nepal for republik nu, især efter den kongelige tragedie, hvor man så en ægte og spontant støtte til det konstitutionelle monarki?

BB: Det er ikke for tidligt, men snarere forsinket at erklære Nepal som republik. Det traditionelle monarki som institution er kollapsede, delvis under sin egen vægt, delvis p.g.a. presset fra imperialistiske og ekspansionistiske kræfter. Det er simpelthen latterligt og historisk udlevet at forsøge at få et nyt monarki op at stå til gavn for imperialister og ekspansionister. Den spontane masseprotest efter mordet på Kong Birendra og hele hans familie var især rettet mod den skjulte sammensværgelse bag drabene og også delvist en støtte til Kong Birendras liberale holdninger og patriotiske tilbøjeligheder, og slet ikke for at bære et nyt falsk dynasti frem. Det er derfor vores parti NKP(Maoister) har opfordret til at institutionalisere den nyfødte republik, hvad der vinder bred støtte blandt folket over hele landet.

NT: Mange ærlige og ægte nepalesiske politikere og arbejdere inden for uddannelse og udvikling er blevet angrebet af jeres parti alene fordi de ikke er enige med jer. Er det den fremtid I ser for landets kommende regeringsmåde?

BB: Det er en and, som spredes af fjender af folket og landet for at tilsværte den igangværende revolution. Vi udfordrer jer til at bevise disse grundløse anklager med fakta! Når hele revolutionens formål er at etablere et ægte folkedemokrati, eller et Nyt Demokrati, for det overvældende flertal af folket, hvordan skulle vi så kunne forfølge nogen, blot fordi han er uenig med os? Vær forsikret om, at I vil nyde flere demokratiske rettigheder under det Ny Demokrati end I gør i dag.

NT: Men tror I at en sådan fremgangsmåde (med at undertrykke afvigende holdninger) kan opretholdes, ikke mindst når åbenhed og debat er værdier, som nepaleserne sætter eget højt?

BB: Den 'åbenhed' og 'debat', der

tales om i dag, er monopoliseret af en lille brøkdal indenfor de privilegerede og forædte klasser, og det store flertal af folket er totalt berøvet disse. Den igangværende folkekrig har til hensigt at sikre en sådan 'åbenhed' og 'debat' for alle de undertrykte masser, og ikke blot for de få privilegerede. Vær derfor forvisset om at det Ny Demokrati, eller folkets demokrati, vil være mere 'holdbart'

Bush og EU:

Hilser våbenhvile i Nepal

15 fængslede maoister er blevet løsladt af den ny nepalesiske regeringschef Deuba, som også var regeringsleder, da den væbnede kamp i Nepal indledtes for seks år siden.

Den amerikanske præsident Bush har i nogle udtalelser, som blev overbragt Deuba af viceudenrigsministeren for Sydasiens Christine Rocco, erklæret sin støtte til våbenhvilen:

- Alle Nepals venner står sammen i håbet om, at Nepal kan fokusere på sine bestræbelser for at bygge fred, velstand og en stærk demokratisk regering'.

Ved afslutningen af sit besøg i Nepal sagde Rocco:

'Vi opfordrer til at våbenhvilen fører til en permanent fred. Og vi opfordrer kraftigt til at menneskerettighederne respekteres af begge sider i Nepal', og afviste at der skulle foreligge aftaler mellem USA og Indien:

- Jeg har forsikret den nepalesiske regering om, at vi ikke vil se på Nepal gennem nogen anden nations øjne. Bush-administrationen anser alle de sydasiatiske nationer som vigtige for amerikanske interesser.

Øgede amerikanske investeringer i Nepal vil blive kædet sammen med fremskridt i kampen mod korruption og bureaukrati, tilføjede hun.

Også EU har udtalt sin støtte til en våbenhvile i en erklæring, hvor det hedder at 'en fredelig afslutning på konflikten vil lede til stabilitet og udvikling.'

De store imperialistmagters pludselige interesse i en våbenhvile mellem det kriseramte nepalesiske politiske system og den maoistiske oprørshær og deres forsikringer om venskabelige hensigter er påfaldende.

end det falske demokrati, vi ser i dag.

NT: I har ikke angrebet turister eller turismen som sådan, men den lider stor skade, fordi opstanden får medieomtale. Når turismen lider, vil det ramme hundredtusinder af nepalesere. Hvorfor vil I ødelægge økonomien?

BB: Det er igen en skummel propaganda som revolutionens fjender blæser op. Det er ganske morsomt, at de reaktionære herskerklasser, som har tilføjet landet og økonomien ubodelig skade anklager os for de forbrydelser, de skamløst har begået. Er vi maoistiske kommunister ansvarlige for at reducere landet til næstsidstepladsen blandt alle verdens lande? Er vi ansvarlige for den galopperende fattigdom, arbejdsløshed, analfabetisme, ulighed, tilbagestående og korruption? Er vi ansvarlige for den industrielle nedgang, handelsunderskuddet, gældsfælden og afhængigheden af udlandet? Når hele økonomien lider under depression og forfald p.g.a. tilbagestående produktionsforhold, hvordan kan så kun turismen blomstre?

NT: Forbundet hermed er spørgsmålet om partiets anstrøg af puritanisme, der vil have forbud mod alkohol, eller kravet om nationalisering af skoler. Tror I virkelig noget sådant er holdbart i det lange løb?

BB: Tag ikke fejl af os og religiøse fanatikere som talibanerne. Den filosofi, vi ledes af, er den dialektiske og historiske materialisme. Vi har ikke puritanske moder som alkoholforbud på dagsordenen. Naturligvis iværksætter vi lejlighedsvis kampagner mod sociale onder som alkoholisme, hasardspil, prostitution, pornografi o.s.v. Men bemærk venligst, at kampagnen mod 'alkoholisme' er ikke det samme som 'alkoholforbud'.

Hvad angår spørgsmålet om nationalisering af skoleundervisningen, så vil alle være enige om, at heller ikke dette er en 'kommunistisk' dagsorden. Når de fleste udviklede kapitalistiske lande har nationaliseret undervisningen, hvorfor skulle et fattigt land som vores ikke gøre det samme? Hvis man er enig i, at uddannelse ikke er et privilegium, men alle borgeres ret, er det kun logisk, at staten skal sørge for lige adgang for alle til undervisning. Dette er ikke bare 'holdbart', men nødven-

digt for ethvert civiliseret samfund.

NT: I går ind for national industri og stop for de multinationale. Kan en sådan holdning forsvares under den økonomiske globalisering. Eller er det jeres mål at skabe en stat som Nordkorea? I siges også at få 'økonomiske bidrag' fra de samme industrier, som I bekæmper.

BB: Hvis I har kendskab til økonomihistorien, så findes der ikke nogen særlig 'økonomisk globaliserings tidsalder' – men kun imperialismens tidsalder. Vi har nu været i imperialismens tidsalder i de sidste hundrede år. Så vi behøver ikke at falde på halen for den imperialistiske propaganda om den såkaldte globalisering. Og vi har kun sagt, at vi er for en økonomisk udvikling, der baserer sig på egne kræfter, som alle udviklingslande. En udvikling baseret på egne kræfter er ikke det samme som en anarkistisk udvikling. Udvikling ved at stole på egne kræfter er ikke bare holdbart – det er den eneste holdbare økonomiske model. Og hvorfor skal I opstille Nordkorea som det eneste negative eksempel? Er der ikke mere end 100 lande, der heller ikke er meget 'demokratiske', som er økonomisk langt værre stillet end Nordkorea. Er Nordkorea eller Cuba ikke langt bedre stillet end bananrepublikkerne, der nyder Verdensbankens eller USA's 'beskyttelse'.

Hvad angår sladder om 'donationer' fra industrien, så kunne vi bestemt godt tænke os at bryde de reaktionære kræfters monopol på at beskatte dem – og gøre langt bedre brug af det. (...)

Den økonomiske udviklingsstrategi for det Ny Demokrati er (...) skabelsen af en dynamisk, selvforsynende, uafhængig, afbalanceret og planmæssig økonomisk udvikling i landet gennem et radikalt jordreformprogram, baseret på en politik for 'jorden til den som dyrker den' og for national industrialisering. Vores vigtigste angrebspunkt ville være en fuldstændig afmontering af de hæmmende halvfeudale og halvkoloniale produktionsforhold i landbrug, industri og handel, og at udvikle en ny type nationale kapitalistiske forhold orienteret mod socialisme. Vi ville helt afgjort opretholde handelsmæssige og finansielle forbindelser med alle lande i verden baseret på lighed, gensi-

dig fordel og de nationale behov.

NT: Hvor bevæger 'folkekrigen' sig hen herfra?

BB: Givet den akutte krise, de herskende klasser befinder sig i, og den voksende massestøtte for de revolutionære kræfter, vil folkekrigen helt sikkert gå fremad mod endnu større succeser i den kommende tid. Hvis den nuværende tendens med imponerende militære sejre og stærkt voksende massestøtte fortsætter, så vil revolutionen nå sin endelige sejr førend vi havde regnet med. Naturligvis eksisterer der en fare for udenlandsk militærintervention, især fra den indiske ekspansionisme. Men vi er sikre på, at folkekrigen vil sejre i sidste ende. (...)

NT: Hvordan er jeres nuværende forhold til de kommunistiske partier i Nepal: NKP-UML (Det Forenede Marxistisk-Leninistisk Parti), NKP-ML og de ni mindre venstrefløjspartier?

BB: Vi har gode samarbejdsforbindelser med alle politiske kræfter i landet, som er i opposition til de antinationale og fascistiske klikker omkring Koirala og Gyanendra. Vi prøver at konsolidere det samarbejde yderligere.

NT: Kan du give yderligere oplysninger om 'kontakten' med Kong Birendra gennem hans broder Dhirendra Shah (som begge blev dræbt ved massakren, KP)?

BB: Ja, Dhirendra Shah kontaktede os på vegne af sin broder Kong Birendra for at udtrykke deres bekymring over den overhængende trussel fra indiske ekspansionister og forsøge at opbygge en forståelse mellem de patriotiske kræfter i landet. Repræsentanter for vort parti havde adskillige runder med samtaler med ham. Det er historisk vigtigt at notere offentligt, at på det sidste møde med vores repræsentanter, kun få uger før den kongelige massakre, udtrykte Dhirendra Shah, at hans og andre kongeliges liv var i fare. Det er et af de konkrete beviser vi har på, at der var en større sammenstørelse bag den kongelige massakre. Historien vil med sikkerhed afsløre den fulde sandhed en dag . . .

*Nepal Times 13.-19. juli 2001.
Overs fra engelsk af KP.*

Maoisme og folkekrig

Der er nogle, som har 'undret sig' over, at APK helhjertet støtter den kamp og 'folkekrigen', som f.eks. føres af Nepals Kommunistiske Parti (Maoister) eller Filippinerne Kommunistiske Parti, der også bekender sig til Marxismen-Leninismen og Mao Zedongs Tænkning som ideologisk grundlag.

Men der er ingen grund til forundring – og der er intet nyt i APKs standpunkt.

Arbejderpartiet Kommunisterne støtter de revolutionære kampe, arbejderklassen og folkene fører over alt i verden, der retter virkelige slag mod imperialismen og reaktionen på grundlag af det marxistisk-leninistiske standpunkt, at imperialismen og reaktionen aldrig frivilligt afgiver magten, men kun kan fratages den gennem en væbnet revolution.

Hvor maoistiske partier, som i Nepal og på Filippinerne, har sat sig i spidsen for denne revolutionære kamp, og opnået væsentlige fremskridt, ville det selvfølgelig ikke bare være sekterisk, men direkte reaktionært, ikke at støtte disse.

Udviklingen i Nepal, et af verdens fattigste og mest tilbagestående lande, med en meget lille arbejderklasse og en stor fattig landbefolkning, viser, at organiseringen af folkekrigen og den væbnede opstand, forbundet med en mobilisering af arbejdere og studenter, og skabelsen af en national front af progressive kræfter imod den fascistiske Gyanendra/Koirala-klike både er rigtig og nødvendig. Det er ikke omkring disse spørgsmål, de afgørende uenigheder mellem det marxistisk-leninistiske standpunkt og det maoistiske findes.

Det ligger heller ikke i det konkrete strategiske mål for kampen i Nepal: oprettelsen af et såkaldt Nyt Demokrati, en variant af folkedemokratiet, en progressiv statsform af arbejder-

klassen i alliance med andre progressive kræfter og lag (men endnu ikke proletariats diktatur) og afskaffelsen af det reaktionære og illegitime monarki, der er i lommen på imperialismen, og indførelsen af en republik med vedtagelsen af en ny forfatning.

Det er APKs standpunkt, at erklæret kommunistiske partier må vurderes konkret, efter deres almindelige linje, deres handlinger, strategi og taktik, først og fremmest for kampen i deres eget land. Masser af erklæret 'marxistisk-leninistiske' partier har vist sig at være revisionister i forklædning, masser af erklæret maoistiske partier (indbefattet i de udviklede kapitalistiske og imperialistiske lande, og også i Danmark med det hedengangne KAP) viste sig i sidste ende at opgive og forråde den revolutionære kamp. Partier, der erobrer sig pladsen som lederen af deres lands og folks revolutionære kamp under store ofre, er for os revolutionens partier, uanset hvad der måtte eksistere af ideologiske og politiske uenigheder og forskelle.

Og derfor glæder vi os over deres sejre – og derfor solidariserer vi os også med dem i trængselsperioder.

Alt det ændrer intet ved APKs generelle holdning til maoismen, som vi opfatter som en variant af den moderne revisionisme, som i sidste ende ikke vil føre frem til skabelsen af socialistiske samfund under proletariats diktatur – med udviklingen i Mao Zedongs Kina under og efter Mao som bevis. Maoismens grundlæggende ikke-marxistisk-leninistiske karakter, dens karakter af en først og fremmest national befrielsesideologi og –teori, og dens manglende evne til at skabe et ægte socialistisk samfund under proletariats diktatur, blev først klarlagt gennem en langvarig historisk proces – og kampen om vurderingen af maoismen er ikke afsluttet.

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Politiet har brug for hjælp - SFU er klar

Formanden for SFU, Jakob Nørhøj, har i Ekstrabladet foreslået, at de 'fredelige elementer' i de store antiglobaliseringsdemonstrationer skal samarbejde med politiet omkring demonstrationer imod EU-topmødet i København i 2002 under det kommende danske formandskab. Hans forslag er nu modtaget positivt af politiet, der har inviteret selv samme Nørhøj til kaffe og rundstykker.

Politiet er allerede i fuld gang med at organisere indsatsen under Danmarks formandskab af EU i 2002. Dette inkluderer at man er i gang med at hverve agenter til at infiltrere de forskellige politiske miljøer. Man har også annonceret, at man fra nu af vil 'stresse det autonome miljø', hvad der i denne sammenhæng betyder de politiske ungdomsorganisationer og bevægelser til venstre for SFU.

Som bekendt havde man en vis 'succes' med dette i forbindelse med Göteborg-topmødet, hvor det svenske politi på forhånd annoncerede, at de brugte agenter. På den baggrund kunne man bl.a. fuldstændigt grundløst anholde personer med tilknytning til den danske afdeling af Antifacistisk Aktion (AFA), som anklageren beskyldte for at være en sekt, der var farlig for

demokratiet. Alle fem anklagede danskere er nu frikendt.

Politiet har en anden dagsorden, som både kom frem under Göteborg og Genova: Politiet havde provokatører ude. De ønskede gadekrigen for at trække fokus væk fra det politiske indhold i demonstrationerne. Derfor så man politiet optræde krigerisk, aggressivt og provokatorisk. Deres infiltratorer gjorde deres pligt og fik med hjælp frembragt disse tilstande.

Politiets optræden både i Göteborg og Genova var fuldstændigt uacceptabel - og ikke bare den uhørte brug af skydevåben mod demonstranter. Mordet på den unge italienske aktivist var blot et eksempel på politiets voldsoptrapning.

Det er i den forbindelse man nu skal se politiets henvendelse til SFU. Politiet ønsker et alibi. Hvis de såkaldte moderate (ikke-voldelige) elementer støtter op om politiet, bliver det meget nemmere at isolere demonstrationerne. Under dække af at der er voldelige elementer i en demonstration ønsker man at få "de fredelige" til at opløse demonstrationen eller udlevere de "voldelige" elementer.

Jakob Nørhøj er træt af fordomme og vil ikke sættes i bås med "den lille gruppe af anarkister/de sorte/de autonome, som møder op ved de store topmøde-demonstrationer med 'et mål for øje: slås med politiet og smadre så meget som muligt.'" (citat EB d. 25/7 - 2001).

Selv mener formanden for SFU, at han kan se forskel på de fredelige aktivister og uromagerne. Forskellen kan ses på tøjet. Det mener politiet også - og på den baggrund har det svenske politi dømt danske aktivister i Göteborg hårde domme uden at have konkrete beviser.

Det eneste Jakob Nørhøj gør er at lette politiets arbejde - de har nu allerede en sikker agent placeret blandt "antiglobalisterne". Selvfølgelig skal vi undgå lignende tilstande som man så i Göteborg og Genova. Dette kræver selvjustits blandt de involverede grupper - men derfra og så til at stikke folk - der er lang vej. SFU har igen vist sig villig til at lade sig bruge som borgerskabets redskab.

Troels Riis Larsen
formand for DKU

STØTTEFEST

for
KOMMUNISTISK POLITIK
Lørdag 25. august
kl. 19.00
Indreby medborgerhus
Ahlefeldtsgade 33

★ Taler ★
★ Kultur ★
★ Indsamling ★

Tilmelding på
tlf: 35 43 49 50
arr.: APK, DKU &
foreningen Oktober

"Uberegnelig"

At være uberegnelig er man ved at træde i karakter med borgerskabets herskende retsorden, og som sådan straffes man alt efter forbrydelses omfang.

At være bevidst uberegnelig trækker i modsat retning, da har man så vist så store evner ved at fremhæve sine egne fortræffeligheder - og indpas på rangstigen - så man nu findes værdig til at udfylde poster - alt under indordning - i det system, der har sat dette uhyre i værk nemlig kapitalen.

Og når tiden kommer, vil de uberegnelige vise vejen. Og så ved de bevidst uberegnelige at da er timeglasset udrandt.

Strøtanker uge 30

Nedturen i IT-branchen fortsætter. Det er alle enige om, men hvad der egentlig sker er det svært at få et overblik over. Lige for tiden strømmer kvartalsregnskaberne for de store virksomheder i branchen ind. Desværre er det meget forskellige, nærmest usammenlignelige oplysninger, der videregives til os af pressen. Tallene vi bliver præsenteret for er dels i forskellige valutaer, dels dækkende forskellige regnskabstal (omsætning, salg, resultat), dels hele beløb, dels procenter eller fald/stigning siden sidste kvartal/sidste regnskabsår/samme kvartal sidste år osv. osv. Tilsvarende gælder for tallene for fyringer. Dvs. det er ikke muligt at stille nogen sammenlignelige oversigter op, uden at gennemgå de enkelte koncerners regnskaber. Det er ikke tiden og stedet til det her.

Der er dog nogen fælles træk, der tegner sig, når jeg gennemser nyhederne:

De tre største koncerner, Microsoft, IBM og SAP har trods alt samlet et stigende overskud, sammenlignet med sidste år. Dog er væksten ikke så stor, som de havde forventet.

Alle de andre forventer et fald både i salg, omsætning, overskud og aktiekurs i de kommende to kvartaler.

De fleste større koncerner har været gennem fyringsrunder, sparerunder, omstruktureringer, frasalg, hyppige direktørskift mv.

Alle, der ikke allerede har været ramt af fyringer og omstruktureringer i de danske afdelinger betyder, at det ikke får nogen afsmittende effekt i Danmark.

De få positive nyhedsoverskrifter viser sig ved nærlæsning at dække over negative meldinger.

PC-salget falder på verdensplan, for andet kvartal opgjort til 1,9% ift. 2. kvartal sidste år. Dog stiger salget i Kina, og de virksomheder, der fortrinsvis baserer sig på salg til den 3. verden er ikke ramt nær så hårdt af nedgangen i salget, som de der baserer sig på salg til Vesteuropa og USA.

Priserne på RAM, Chips og fiberoptik falder i hælene på nedgangen i PC-salget.

Hvormange fyringer, der egentlig sker i branchen er det ikke nemt at sætte præcise tal på. Den 26. juli skriver Børsen: *De store fyrede 30.000 i denne uge.* Men når jeg lægger tallene sammen fra forskellige nyheder ser det stærkt underdrevet ud. Såvidt jeg kan se er der flg. fyringer omtalt i den uge: Invensys (br) 8000, ABB 12.000, Lucent 20.000, Infineon (Siemens) 5000, Compac 4000, Alcatel 20.000, Hewlett Packard 6000. Det skal dog hertil siges, at det kan være svært at vide, hvilken branche den enkelte koncern henregnes under.

Den 12. juli skriver Børsen: *I løbet af et halvt år er der alene i USA blevet fyret over 200.000 IT-folk, skønner fagforeningerne.* Hovedbudskabet i denne historie viser sig dog at være, at det ikke går så hårdt ud over Danmark.

Problemet med tallene på fyringer er, at det ikke er til at gennemskue om de samme tal går igen flere steder, om der er tale om forskellige fyringsrunder, eller hvornår fyringerne træder i kraft, desuden er der her igen et problem med hvad der er IT og hvad der er teleselskaber.

Det skorter ikke på optimistiske fremtidsmeldinger fra diverse eksperter. Således skriver Jyllandsposten den 16. juli: *Intels bestyrelsesformand Andy Grove, ser fortsat meget lyst på fremtiden, (...) Andy Grove understreger, at der er tale om en hightech-nedtur – ikke en generel økonomisk krise. IT kommer op igen, men det tager år – ikke måneder.*

Investeringsforeningen Carnegie

WorldWide Internet der onsdag den 25. juli fremlagde deres halvårsrapport, vurderer, at de dalende investeringer i IT, som er blandt hovedårsagerne til krisen i IT-branchen, vil nå bunden sidst på året eller i starten af 2002. (Computerworld 26. juli). Den kurve, der illustrerer forventningerne til IT-investeringerne viser rent faktisk et fald til minus 10% ved det kommende årsskifte, hvor kurven ellers ikke har været under nul, de foregående 10 år. Det kan man da kalde optimisme.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Du har penge til gode!

Offentligt møde om tyveriet af 150 milliarder kr. fra Den Sociale Pensionsfonds - og nok også din - formue. Der vil ikke blive taget andre emner op på mødet.

Nørrebrohallen

Onsdag d. 29. august, kl. 11.00 – 14.00

Indlæg fra og diskussion med folketingsmedlemmerne:

Jytte Andersen (SD)

Kristian Thulesen Dahl (DF)

Frank Aaen (Ø)

Fri entré. Alle er velkomne. I en pause underholder skuespilleren og sangeren Birgitte Bruun og pianisten Torben Kjær. Der kan købes øl, vand, kaffe og brød

Mødet er arrangeret af en lang række grassrootsorganisationer ved **Den Koordinerende Gruppe**
Kontaktmand: Leif Larsen / tlf: 5946 2427 / mail: leif.eigil@get2net.dk

Kræv din ret – det er din pligt

Arbejdsministeriet med minister Ove Hygum (S) i spidsen rumler med en ny aktiveringsreform til efteråret. Den nuværende har været udsat for massiv kritik fra såvel de borgerlige oppositionspartier i Folketinget som dele af fagbevægelsen samt fra venstrekræfterne i arbejderklassen.

Det gennemgående tema i medierne har været de nytteløse og ubrugelige kurser, man holder arbejdsløse hen med. Gang på gang er det blevet afdækket, at arbejdsløse er sendt i aktivering på kurser, der ikke med en millimeter nærmer dem et almindeligt fast arbejde. Det understreger regeringens hule retorik, da de ved vedtagelsen af den nuværende reform lovede, at aktiveringspligten i de sidste to ud af dagpengeperiodens tre år ville sikre de arbejdsløse bedre kår. Fakta er, at man har oprettet en lang række båse, hvor man placerer de arbejdsløse, som mælende får, fordi de ved protest og unddragelse vil få inddraget deres dagpenget.

Fakta er, at arbejdsløse sendes i tvangsaktivering til ordinært arbejde med et tilskud fra det offentlige på små 50 kr. i timen, hvilket samtidigt fratager dem retten til at genoptjene deres dagpenget.

Fakta er, at arbejdsløse kontanthjælpsmodtagere sendes ud som løntrykkere ved at udføre arbejde for private firmaer til en timeløn på mindre end 60 kr. i timen.

Ifølge Ugebrevet Mandag Morgen har LO og Dansk Arbejdsgiverforening overrumplet arbejdsministeren med et fælles udspil til en ny reform. Udspillet vil erstatte de mange ubrugelige kurser med *en vifte af aktiveringstilbud*, som de arbejdsløse kan vælge mellem. Desuden skal de private arbejdsgivere og Arbejdsformidlingerne stå for den

Når Socialdemokratiet og den socialdemokratiske fagbevægelse gennem et lille århundrede har brugt det kønt klingende slogan *Gør din pligt – kræv din ret*, så kan vor tids arbejderklasse passende svare: *Vi kræver et arbejde – det er vores pligt!*

Faglig kommentar

praktiske gennemførelse af aktivering, uddannelse og jobformidling. Forslaget sætter a-kasserne, der i mange år har været de arbejdsløses værn mod den groveste udnyttelse, men i dag er underlagt masser af restriktioner, direktiver og statslige forordninger, fuldstændig ud på en sidelinie. Det er også vanskeligt at se den præcise forskel på ”en vifte af aktiveringstilbud” og de gældende aktiveringsregler.

Den gældende reform blev nemlig solgt med lokketoner, der gav den arbejdsløse *ret til i samarbejde med AF at udarbejde en handlingsplan, som tilgodeser den enkeltes ønsker!*

Op til SiD's kongres i efteråret markerer forbundet sig med, at ”SiD gør op med tilskudsjob”, der bliver kaldt perspektivløse. Tilskudsjobs skal erstattes af regulært arbejde, der betyder genoptjening af dagpenget. Retten kræves genoptjent efter et ½ års arbejde, hvor der i dag kræves eet år. Højeste dagpengesats skal forhøjes.

Det er krav, der trækker i den rigtige retning; men det er svært at få øje på sammenhængen i SiD's handlinger ved overenskomstfornyelser og disse krav indfrier.

Det er en kendsgerning, at SiD's forhandlere ikke medtager medlemmernes gentagne krav om kortere arbejdstid og længere ferie med til forhandlingsbordet. Når overenskomstresultater deraf bliver nedstemt, kaldes medlemmerne for forkælede og urealistiske mm. Det på trods af at netop kortere arbejdstid og længere ferie vil give plads til de mange arbejdsløse, - ligesom det vil afhjælpe den kolossale nedslidning, der i dag finder sted på arbejdsmarkedet.

Arbejderpartiet Kommunisterne APK har allerede rejst kravene om 6 timers arbejdsdag og 6 ugers ferie. Det vil give plads på arbejdsmarkedet til de arbejdsløse. Det er denne *vifte af tilbud*, der er brug for! Det er viften, der bygger på solidaritetens grundvold.

Når Socialdemokratiet og den socialdemokratiske fagbevægelse gennem et lille århundrede har brugt det kønt klingende slogan *Gør din pligt – kræv din ret*, så kan vor tids arbejderklasse passende svare: *Vi kræver et arbejde – det er vores pligt!*

Væk med rådighedsregler, indskrænkninger i dagpenget, individuelle handlingsplaner, ubrugelige kurser, underbetaling og udbytning af arbejdsløse mmm. Væk med det system, der bygger på, og bureaukraterne, der lever af, at hundrede med hundredtusinde af arbejdsløse, der blot kræver deres ret til et liv med et arbejde.

Ryd ud i butikken. Fjern de ansvarlige politikere, der logrer efter EU-kommissionens diktater.